

„DE DOOP DES GEESTES”

F!

EN

DE CHRISTELIKE DOOP.

Een bestrijding van de leringen der
„Apostoliese Geloofszending”.

A. H. Koomans Beperkt, Potchefstroom.

— 1918 —

VOORWOORD.

Op verzoek van de Eerw. Algemene Vergadering van de Gereformeerde Gemeenten in Transvaal hebben onze geachte Professoren in de Theologie zich bereid verklaard om enige stukken te schrijven ter wederlegging van zekere dwalingen.

Hunne stellingen, die van wege de beknoptheid van een brochure, niet breder konden uitgewerkt worden, moeten door nauwkeurige studie van Gods Woord door de lezer aangevuld worden.

De dwaling is een gevolg van de verwaarlozing van Gods Woord en van de valse prediking.

De voorstanders van deze dwalingen verachten de leer van de Kerk, doch stellen een andere daarvoor in de plaats.

De Kerk des Heren moet daarom de wacht houden bij het onderwijs van de kinderen, bij de toelating tot de Belijdenis des geloofs, en bij de handhaving van de tucht over Leer en Leven.

Daar zijn oorzaken genoeg, waarom dergelijke dwalingen zulk een vruchtbare bodem vinden in vele harten.

Bij velen is het donker geworden in hart en huis, omdat de lamp van Gods Woord daar niet heeft gebrand. Anderen hebben de prediking van Gods Woord verwaarloosd, en de geregelde bijwoning van de openbare godsdienst verzuimd.

Anderen weer hebben door een nieuwe gisting leven gezocht voor hun onbekeerde toestand.

Men onderzoekte zichzelf, de leeraar, de ouderling, de leden van de gemeente, de vaders en moeders!

Wij hebben reden om dankbaar te zijn dat onze gemeenten over 't algemeen genomen nog de waarheid liefhebben. Doch men wake tegen verslapping!

Hoe nader de toekomst van Christus is, hoe meer de geest van de dwaling onder de naam van Jezus zich een weg zal zoeken te banen, om de komst van de anti-Christ voor te bereiden.

Mogen de woorden van onze Professoren, onder de zegen des Heren, de ogen van dwalenden openen, en anderen aansporen tot nauwkeurige beoefening van Gods Woord! Onze dank aan de Professoren.

De stukken over de "Doop des Geestes" zijn geschreven door Dr. J. D. du Toit, terwijl de stukken over de Christelike Doop zijn van de hand van Dr. S. O. Los.

De Here zegene het lezen van dit werkje!

J. A. DU PLESSIS.

Pretoria, 75 Kerkstraat,
28 Mei 1918.

"DE DOOP DES GEESTES."

(DOOR DR. J. D. DU TOIT).

I. HET STANDPUNT VAN BRO. LAKE.

Een traktaatje, getiteld „de Doop des Heiligen Geestes”, werd ons door een lezer van het “Kerkblad” toegezonden. In een begeleidend schrijven zegt de broeder: “Ingesloten zend ik U ’n toespraak gehouden door een der leiders van de Wederdopers; om zodoende de voornaamste punten waarmee zij zovele leden der Protestantse Kerken verleiden, onder uw aandacht te brengen.

Zeer beleefd verzoek ik U om ertegen een uitgebreid artikel te schrijven in al de bijzonderheden gaande.

Voorname­lik ’t sterke punt die zij aanvoerden waarom ’t werk van de “Heilige Geest” niet meer zo zichtbaar is in de Kerk als in het Apostoliese tijdperk? Een grond die zij nemen om te beweren dat de Protestantse Kerken vals zijn, en die sekte neemt dagelijks toe.”

Het toegezonden traktaatje wordt omschreven als “een toespraak van Bro. Lake over de Doop des Heiligen Geestes.” Daarvan geven wij hieronder een uittreksel ten einde eerst aan onze lezers voor te leggen wat Bro. Lake nu eigenlijk leert. De Apostoliesen hebben (ten minste zover ons bekend) geen duidelijk geformuleerde belijdenis. Op de achterzijde van genoemd traktaatje worden slechts zeven punten heel kort aangegeven. Wij moeten dus bij een enigszins uitvoerige beoordeling op de gevoelens van enkele personen afgaan—iets wat onze taak niet gemakliker maakt.

Hierin onderscheidt zich al dadelik de Gerefor-

meerde Kerk van deze richting. De Geref. Kerk heeft haar belijdenis. Ieder kan het zien en lezen wat ze voorstaat en wat ze belijdt. Bij de „Apostoliesen” echter moeten wij zoeken en tasten. Ter zake van de “Doop des Geestes” bijv. worden wij tamelijk slecht ingelicht, zodat wij niet alleen moeten letten op wat gezegd wordt, maar ook op wat uit het gezegde voortvloeit. Zelfs mag onze aandacht niet ontgaan wat verzwegen wordt.

Wat hieronder volgt is dan een verkorting van de gepubliceerde toespraak van Bro. Lake. Daar het traktaatje echter door de “Apostoliese Geloofs-zending” gepubliceerd en verspreid werd, moeten wij aannemen, dat het een min of meer officieel karakter draagt. De lezer gelieve er op te letten, dat het Bro. Lake is die nu spreekt, d.w.z. het zijn zijn eigen woorden, in citaat (alleenlijk verkort) weergegeven. Deze keer volstaan wij daarmee. Alleen volgen aan het einde enige hoofdpunten, waarop o.i. het geschil zich samentrekt. Bro. Lake heeft 't gevoel van de „Apostoliesen” aldus kenbaar gemaakt.

„De Openbaring bereikt haar toppunt onder de Christelike Bedéling. God in de mens! Want de Doop des Heiligen Geestes is het werkelijk inkomen van de Derde Persoon van de Drieëenheid om in de mens te wonen.

„Gelijk de Christelike Bedéling alle anderen overtreft en in de schaduw stelt, zo moet de ware Christen alle anderen overtreffen. Hij moet niet slechts vergeven worden, maar door Christus Bloed van de zondige aard verlost worden en van de boze neiging die hem doet overtreden. Deze reiniging van “aangeboren zonde”, bestaat in het proefondervindelijk wegnemen van uit onze boezem van de begeerte tot zonde. Alle gemeenschap met de zonde is verbroken. Deze inwendige reiniging des harten die Johannes en

Jezus van de discipelen eisten voordat zij iemand wilden dopen, is ook de noodwendige voorbereiding tot de Doop des Heiligen Geestes. Christus heeft ons verlost van de vloek der wet, een vloek geworden zijnde voor ons. Wij moeten door het bloed van Christus bereid worden tot een woonstede Gods. Efèze 2:22.

„Het persoonlijk komen van de Heilige Geest tot het menselijk bewustzijn is het toppunt van de Gods openbaring in de geschiedenis! Zijn komst was even zichtbaar en kenbaar als Christus komst. Lukas 2:9—13. Evenzo werd de komst des Geestes aangeduid door „de gedaante ener duive”, Luk. 3:22 en „uit de Hemel een geluid, gelijk als van een geweldige gedreven wind” en door „verdeelde tongen als van vuur.” Hand. 2:2; 3.

„De uitstorting des Geestes behoort niet slechts tot de Bedéling, maar het ontvangen van Hem in het hart moet zijn een persoonlijke, bewuste ondervinding van iedere Christen, die „gewacht” heeft om aangedaan te worden met kracht uit de hoogte. De eerste Pinkster ondervinding wordt gegeven in Hand. 2. „En zij werden allen vervuld met de Heilige Geest, en begonnen te spreken met „andere talen” zoals de Geest hun gaf uit te spreken. De Heilige Geest spreekt door ons. (Hier sprak de Geest door Bro. Lake in een vreemde taal. 1 Cor. 14:2. Men werd gevraagd een ogenblik in stil gebed te wachten op de uitlegging van het besprokene welke daarop volgde en luidde als volgt: „Christus is de vlekloze nederdaling van God in de Mens en de Zondeloze opklimming van de Mens in God en de Heilige Geest is bewerker daarvan).

„Wij nemen de tiende Hoofdstuk van de Handelingen der Apostelen. Cornelius ziet een gezicht „Twee van zijn huisknechten en een godzaligen

krijgsknecht worden naar Joppe gezonden om Petrus. Petrus klom op het dak om te bidden. Over hem valt een betrekking van zinnen. Hij ziet een gezicht. Stel u eens voor de grote Petrus in een vertrekking van zinnen! Zo ik op het ogenblik in een vertrekking van zinnen zou vallen, dit gehoor zou ongetwijfeld beweren dat het een flauwte was. Terwijl Petrus over het gezicht nadacht, ontving hij een boodschap door den Geest.

„Petrus vergezelde de drie naar Cesarea. Hij predikte het Evangelie. Het gehele gezelschap werd gedoopt in de Heilige Geest, „en de gelovigen die uit de besnijdenis waren, ontzetten zich, dat de gave des Geestes, ook op de Heidenen uitgestort werd,“ vers 45. Hoe wisten zij dat zij gedoopt waren in de Heilige Geest?

„Want zij hoorden hen spreken met vreemde talen, en God groot maken,“ vers 46. Deze heerlike Heilige Geest dienst eindigde in een waterdoop van hen die al reeds gedoopt waren in de Heilige Geest.

„In de negende, twee en twintigste en zes en twintigste hoofdstukken van de Handelingen lezen wij een verslag van de bekering van Paulus. Ten einde de volle kracht van deze gebeurtenis te verstaan, moeten wij ontdekken waar hij zijn kennis van het Evangelie verkreeg. Was het hem medegedeeld door de andere Apostelen? Neen, het werd hem geopenbaard in gezichten en vertrekking van zinnen. Hij ontving zijn kennis onmiddellijk van de verheerlikte Christus zelve.

“In Hand. 22:12, deelt Paulus mede hoe Ananias hem bezocht. Hoe wist Ananias dat Paulus daar was? Dit raadsel wordt ons opgelost in Hand. 9:10, 19. En nu deelt de Heer aan Ananias mede wat Paulus gezien heeft. „En heeft in een gezicht gezien dat een man, met name Ananias inkwam en hem de

hand oplegde, opdat hij weder ziende werd." Hand. 9:12. In het volgende vers spreekt Ananias met de Heer. Weet gij ook van dergelijke openbaringen, zulke gemeenschap en gesprekken met God? Zo niet, zoekt de doop des Heiligen Geestes, die de eerste Christenen ontvingen en hun kennis en ondervinding zal de uwe zijn. Men vraagt ons: Van waar krijgen jullie een inzicht in Gods Woord? Wij antwoorden: waar Petrus en Paulus die ontvingen, van God door de Heilige Geest. Ananias ging zoals de Heer hem gebod en vond Paulus. Hij legde de handen op hem en Paulus zag en werd gedoopt in het water en van de Heilige Geest en sprak in vreemde talen „meer dan gij allen." 1 Kor. 14:18.

„Wat is nu een vertrekking van zinnen? Hand. 22:17, 18. Daar heerst de geest over verstand en lichaam, en de persoon is voor een poos onder de beheersing van de geest. Onze onkunde omtrent geestelijke openbaringen is zo groot dat zelfs godsdienst leraars zulke ondervindingen en toestanden aan de duivel toegeschreven hebben. Laat ons nu eens onderzoeken wat de toestand en omstandigheden waren waarin Paulus verkeerde toen hij zijn opdracht tot de Evangelie bediening kreeg. Zie Hd. 26: 16—18. Paulus ontving zijn opdracht tot de Prediking des Evangelies toen hij op zijn aangezicht lag langs de weg naar Damaskus, toen hij de aanschouwer was van de macht en heerlijkheid van Christus in het schijnend licht. Indien wij nu iemand zouden zien langs de weg liggende, met iemand „onzichtbaar" sprekende, wij zouden in onze onkunde haastig sturen om de ambulance of politie. Hier echter ontving Paulus zijn aanstelling als een prediker en Apostel tot de Heidenen. Hand 26:18, 19.

„Hieruit kunnen wij enigszins verstaan de wer-

king van God in hen die onder de macht van de Heilige Geest komen. En nu, geliefden, is de Heilige Geest in de kerk van daag? Zekerlik, maar zegt gij, wij zien hem niet aldus werkzaam. Waarom? Omdat gij zegt deze zaken behoren tot de Apostoliese dagen. Kunt gij ergens in Gods Woord vinden dat de gaven des Geestes van de kerk van Christus zijn teruggetrokken? Er staat geen schriftuurplaats om dit te bewijzen, maar wij lezen wel: „De genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwelijk.” Rom. 11:29. Ik heb in verschillende landen gepredikt, en met een uitzondering, was er geen leraar die mij de negen Gaven des Geestes kon opnoemen, die in 1 Cor. 12:8, worden vermeld. De negen Gaven des Geestes zijn: (1) Wijsheid; (2) Kennis; (3) Geloof; (4) Gaven der Gezond makingen; (5) Werkingen der krachten; (6) Profetie; (7) Onderscheidingen der Geesten; (8) Menigerlei talen; (9) Uitlegging der talen. Ik dank God voor al deze heerlike Gaven des Geestes vooral voor de gave van Gezondmaking. Mogen wij allen Christus leren kennen niet slechts als onze Verlosser, maar ook als onze Heiligmaker en Heelmeester.

„Geliefden, wij zien hoe de Heilige Geest tot de Gemeente kwam op de Pinkster-dag en dat die gaven nog gevonden worden, zij bestaan vandaag nog, maar door gebrek aan geloof ontvangen en beoefenen wij ze niet. De Apostoliese Geloofs Zending staat voor het ontvangen van de Heilige Geest door een persoonlijke Doop in Hem, en „een aangedaan worden” met kracht. Wij worden gevraagd: „maar wat zijn vreemde talen?” Het spreken in vreemde talen is het uitwendig bewijs dat de Heilige Geest bezit genomen heeft van het lichaam van de gelovige.

„Volgens Hand. 2:4 spraken honderd en twintig

in vreemde talen. In Hand. 19:1—7, vond Paulus twaalf mannen te Efèze die in den doop van Johannes gedoopt waren. Hij doopte hen andermaal in de naam van den Heere Jezus en toen Paulus hen de handen oplegde kwam de Heilige Geest op hen en zij spraken in vreemde talen en profeteerden.”

„Zo dan, de vreemde talen zijn tot een teken, niet diegenen die geloven, maar den ongelovige.” 1 Cor. 14:22.”

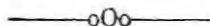
Tot zover Bro. Lake's uiteenzetting.

In onze volgende stukken hopen wij met de bespreking van de Doop des Geestes voort te gaan, en zullen dan trachten bovenstaande te ontwarren door op de volgende vraagpunten te letten:

1. Wat is de Doop des Geestes en wat is de Christelijke Doop?

2. Is er slechts één uitstorting van de H. Geest, of wordt de Geest gedurig, tot op onze dag, uitgestort?

3. Hoe moeten wij de buitengewone gaven en ambten van de eerste Christelijke Kerk verstaan?

II. DE DOOP VAN JOHANNES, DE CHRISTELIKE DOOP EN DE DOOP DES GEESTES.

In ons eerste artikel was Bro. Lake aan het woord om ons te zeggen wat de “Apostoliese Geloofszending” onder de Doop des Geestes verstaat. Verschillende punten werden toen door hem genoemd. Om die grondig te kunnen onderzoeken en aan Gods Woord te toetsen moet eerst geantwoord worden op de vraag: Wat is de Doop des Geestes en (in verband daarmee) wat is de Christelijke Doop?

De “Apostoliese Geloofszending” leert dat de

Doop des Geestes met de daarbij behorende wonder-tekenen het deel moet zijn van ieder gelovige afzonderlijk, ook in onze tijd.

Bro. Lake zegt: "De uitstorting des Geestes behoort niet slechts tot de Bedéling, maar het ontvangen van Hem in het hart moet zijn een persoonlijke, bewuste ondervinding van iedere Christen, die "gewacht" heeft om aangedaan te worden met kracht uit de hoochte." Wederom: "Weet gij ook van dergelijke openbaringen (zoals aan Paulus geschied), zulke gemeenschap en gesprekken met God? Zo niet, zoekt de doop des Heiligen Geestes, die de eerste Christenen ontvingen en hun kennis en ondervinding zal de uwe zijn." En eindelijk zegt Bro. Lake: "De Apostoliese Geloofszending staat voor het ontvangen van de Heilige Geest door een persoonlijke Doop in Hem, en een aangedaan worden met kracht. Het spreken in vreemde talen is het uitwendig bewijs dat de Heilige Geest bezit genomen heeft van het lichaam van de 'gelovige.'" Telkens wordt dan door Bro. Lake verwezen naar hetgeen gebeurd is met de gelovigen op de Pinksterdag, met Cornelius, met Paulus en met de twaalf mannen te Efeze.

Wat is nu volgens de Schrift de Doop des Geestes? In Mat. 3:11 zegt Johannes de Doper: "Ik doop u wel met water tot bekering; maar die na mij komt, is sterker dan ik, Wiens schoenen ik niet waardig ben Hem na te dragen; die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen" (zie ook Mark. 1:8 en Luk. 3:16).

Vanzelf doet zich hier die ándere vraag voor: Wat is de Doop van Johannes? Laat ons dit nu eerst onderzoeken.

In het Oude Testament treffen wij als teken des verbonds de besnijdenis aan. Die was een ze-

gel van twee weldaden: 1) de gerechtigheid des geloofs of vergeving der zonden (Rom. 4:11), en 2) de besnijdenis des harten of de wedergeboorte (Deut. 10:16, 30:6; Rom. 2:28, 29; Kol. 2:11). Toen nu de Joden door hun werken de zaligheid wilden verdienen, werden zij ondanks hun uitwendige besnijdenis verdoemelijk voor God (Rom. 3:21).

Om dit duidelijk aan het volk voor te stellen gaf God aan Johannes bevel om met water te dopen. De Doop van Johannes was dus een goddelijke instelling. Een "woord Gods" geschiedde tot Johannes (Luk. 3:2, 3); hij was "gezonden" om te dopen (Joh. 1:33); zijn doop was niet uit de mensen, maar uit de hemel (Mat. 21:25). Hierop dienen wij te letten, om niet de Doop van Johannes tot iets minderwaardigs te verlagen. Bro. Lake toch verklaart Hand. 19:1—7 eenvoudig alsof de "doop van Johannes" een herdoop door de H. Geest vorderde, zonder die plaats nader te onderzoeken of de betekenis van Johannes' Doop nader in het licht te stellen.

Ook de mannen van de Pinksterzending (een aanverwante sekte, ook in ons land bekend) spreken in gelijke trant. Om de niet-geldigheid van de Kinderdoop te bewijzen beroept een schrijver in hun tijdschrift de "Laatste Dagen" zich op hetzelfde geval. Hij zegt: "Een doop die het geloven voorafgaat, geldt niet... Deze doop (van Johannes) was hun geloof in Jezus voorafgegaan. Daarna eerst geloofden zij en daarom was hun doop niet van kracht, en doopte Paulus hen." Hij zegt verder: "hun doop (n.l. van de 12 mannen te Efeze) was voordat zij geloofd hadden. Daarom doopte Paulus hen weder... Al was de doop van Johannes uit de hemel, en al was Jezus zelf in die doop gedoopt, toch was zulk een doop ongeldig

waar het betrof het geloven in Jezus." Tot zover de schijver in de "Laatste Dagen" (I No. 1, bl. 23).

Op Hand. 19:1—7 komen wij straks terug. Wij willen nu alleen in het licht stellen, dat de Doop van Johannes een goddelijke instelling was, zodat er bij alle graadverschil toch een wezenlike gelijkheid bestond tussen de Johanneïese en de Christelike Doop. Deze uiteenzetting is nodig om te doen zien hoe ook deze sekten, die zich bij voorkeur op losse teksten van de Schrift beroepen, geen oog hebben voor de grote gang van de goddelike Openbaring en de overeenstemming der Schriften.

De Doop van Johannes was in de eerste plaats een protest tegen het doen van de hooghartige Joden. Maar die Doop was in de tweede plaats ook een bewijs, dat er vergeving is bij God voor de boetvaardige. Hij was "de Doop der bekering tot vergeving der zonden", evenals de Christelike Doop later een Doop zou zijn "tot vergeving der zonden" (Hand. 2:38). Verder zij opgemerkt, dat Jezus zelf door Johannes gedoopt werd, dat van Jezus' herdoop nergens sprake is, dat Hij geen onderscheid maakt tussen de Doop door zijn discipelen bediend en die van Johannes (Joh. 3:22; 23, 4:1), en dat Hij de jongeren door Johannes gedoopt niet herdoopt (Joh. 1:37). Vandaar dat onze Gereformeerde vaders leerden, dat in Mat. 28:19 geen nieuwe doop werd ingesteld. Wat reeds bestond werd nu op Christus' bevel tot alle volken uitgebreid, en zo komen wij tot de Christelike Doop.

De Apostoliese Broeders hebben dus geen recht om zo maar de herdoop van de Johannes-jongeren aan te nemen. In de Evangelien vindt deze voorstelling niet de minste steun. En dit is zeer opmerkelijk.

Maar hoe moet dan Hand. 19:1—7 verstaan worden? Paulus vindt te Efèze enige mannen gedoopt in de Doop van Johannes. Door Paulus beter ingelicht aangaande het werk van Johannes (vers 4), werden zij gedoopt in de naam van de Heere Jezus (vs. 5), terwijl de H. Geest na de handoplegging op hen komt: „en zij spraken met vreemde talen en profeteerden” (vs. 6). Uit dit laatste blijkt dat bij “Heilige Geest” sprake is van die buitengewone gave des Geestes, evenals in hoofdst. 8:15. Deze gave hadden de mannen te Efèze niet ontvangen. De doop gaf niet altijd die gave. In Handelingen 8:15 toch lezen wij, dat de gelovigen in Samaria wel gedoopt waren “in de naam van de Heere Jezus”, maar de H. Geest niet hadden ontvangen. Zij verkregen die eerst door handoplegging van de apostelen.

Dat de mannen van Efèze vóór de handoplegging in de naam van de Heere Jezus gedoopt werden, verklaart Dr. Bavinck als volgt: “Paulus moet de doop, die zij ontvangen hadden, niet als een ware, echte doop hebben erkend. De doop van Johannes was wel goed, want hij doopte de doop der bekering tot geloof in Christus (vs. 4). Maar onder de discipelen van Johannes, die bij hem gebleven en niet tot Jezus waren overgegaan, was er allerlei dwaling binnengeslopen, ook aangaande de doop; en zo moesten de discipelen in Efèze niet op nieuw, maar voor de eerste maal in Jezus’ naam gedoopt worden, want hun doop tot de naam van Johannes was geen ware doop, niet de echte Christelike en ook niet de echte, oorspronkelijke Johanneïese doop” (Dogmatiek IV 547).

In gelijke trant spreekt Dr. Kuyper, die meent dat wij hier met een „valse sekte” van Johannesmannen te doen hebben (E Voto II 509). Wij slui-

ten ons bij deze verklaring aan, omdat zij deze alleenstaande plaats in overeenstemming brengt met wat de Schrift ons op verschillende andere plaatsen en op duidelijke wijze aangaande de Doop van Johannes leert—in dit geval de enige gezonde regel van Schriftverklaring.

Dat wij bij deze plaats enigszins uitvoerig hebben stilgestaan, is omdat de Apostoliesen en Pinksterzendingen zich daarop beroepen voor hún Geestesdoop, hún wederdoperij en hún biezondere gaven van talen en profetie. Hier is echter voor hen hoegenaamd geen steun. Hier is geen nieuwe uitstorting des Geestes, maar slechts een meedéling van zijn gaven. Hier is geen herdoop, maar een voor de eerste maal in Jezus' naam gedoopt worden. Hier is geen sprake van de gewone maar van de buitengewone gaven des Geestes. Deze punten zullen gaandeweg, het één na het andere nader afgehandeld worden.

Wat ons tot hiertoe bleek, is dat de Doop van Johannes en de Christelike Doop niet tegenover elkan- der staan. In Mat. 28:19 breidt Christus alleen eerstgenoemde tot al de volkeren uit. De één vloeit dus in de andere over, welke tot heden in de Kerk als Christelike Doop bediend wordt. Daarop komen wij terug als het goed recht van de Kinderdoop zal worden verdedigd.

Maar wat is dan nu de betekenis van de Doop des Geestes? Reeds hebben wij Johannes de Doper horen zeggen: "die zal u met de Heilige Geest en met vuur dopen" (Mat. 3:11)? Waar ziet dit op? Zonder enige twijfel is het antwoord: op de Pinksterdag. Immers zegt Jezus tot zijn discipelen, dat zij van Jeruzalem niet scheiden zouden, "maar verwachten de belofte des Vaders, die gij, zeide Hij, van mij gehoord hebt; (en met duidelijke

terugslag op het woord van Johannes) want Johannes doopte wel met water, maar gij zult met de Heilige Geest gedoopt worden, niet lang na deze dagen" (Hand. 1:4, 5).

Johannes stelt dus niet zijn Doop tegenover de Christelike. Beide zijn waterdopen en beide verzegelen de vergeving der zonden en de vernieuwing des levens. Neen, Johannes stelt zijn Doop tegenover de overdrachtelik of figuurlik zo genoemde Doop van de H. Geest, welke de Kerk zou ontvangen op de Pinksterdag.

De Christelike Doop nu gaat door van eeuwen tot eeuwen en wordt aan ieder persoonlijk bediend, terwijl de figuurlike Pinksterdoop eens en voor altijd op de Pinksterdag geschiedde, en wel voor de gehele Kerk. Dit was en is de belijdenis van de Christelike Kerk. Daarvoor heeft zij de vaste grond van Gods Woord onder haar voeten.

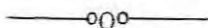
De Apostoliesen echter willen die Pinksterdoop, door hen de Doop des Geestes genoemd, uitbreiden tot alle tijden en tot ieder persoonlijk. Daarmee wordt door hen feitelijk een gedurige uitstorting des H. Geestes, een gedurig zich herhalend Pinksterwonder geleerd.

Zie, dit is het punt waar zij van de Christelike Kerk afwijken. Dit is het punt van geschil, waarop bij de bestrijding van de "Apostoliesen" scherp moet worden gelet.

Onze gevolgtrekking tot dusver is dus: 1) Dat er geen reden bestaat om laag neer te zien op de Doop van Johannes als een doop "voordat men gelooft" (zoals de Pinksterzending doet); de Doop van Johannes is feitelijk dezelfde als de Christelike Doop. 2) Die Christelike Doop als verzegelende hetzelfde, n.l. vergeving van zonde en vernieuwing des levens,

heeft Christus tot alle volken en personen en tijden uitgebreid; de Kerk is dus geroepen ten allen tijde en iedereen afzonderlijk te doopen met de Christelijke Doop.

3) De Doop des Geestes echter is niet voor alle tijden en voor alle personen, als individuen genomen, bestemd. Doch hierover nader in een volgend artikel.

III. HET WONDER VAN DE UITSTORTING DES GEESTES.

In ons tweede artikel hebben wij gezien dat er tussen drieërlei Doop moet worden onderscheiden: 1) de Doop van Johannes, 2) de Christelijke Doop en 3) de Doop des Geestes.

Van deze laatste (n.l. de Doop des Geestes) hebben wij beweerd dat die in overdrachtelijke of figuurlike zin moet worden verstaan. Zo spreken ook wij van een wetenschap die gedoopt is, dat is die geheel onder beheersing van het Christelijke beginsel staat. Zo sprak ook Jezus in figuurlike zin van zijn lijdensdoop: „Ik moet met een doop gedoopt worden; en hoe worde Ik geperst, totdat het volbracht zij” (Luk. 12:50).

Verder beweerden wij dat de Doop des Geestes, welke op de Pinksterdag plaats vond, niet voor alle tijden en alle personen, als individuen genomen, bestemd was.

Bro. Lake en de Apostoliesen leren echter het tegendeel. Bro. Lake zegt o.m.: “De Apostoliese Geeloofszending staat voor het ontvangen van de Heilige Geest door persoonlijke Doop in Hem.” Deze bewering wil hij bewijzen door zich op die plaat-

sen uit de Handelingen te beroepen, waar buitengewone gebeurtenissen ons verhaald worden. O.a. verwijst hij naar hetgeen plaats vond op de Pinksterdag, en naar hetgeen met Cornelius geschiedde. Zonder enig onderscheid te maken tussen toen en nu, worden die voorbeelden ons ter navolging en ter naleving voorgehouden. Ja, zelfs de uitwendige tekenen van die eerste tijd moeten nu nog gezien worden. Vandaar dat Bro. Lake zegt: „Het spreken in vreemde talen is het uitwendig bewijs dat de Heilige Geest bezit genomen heeft van het lichaam van de gelovige”.

Voor ieder die lezen kan is het dus duidelijk, dat de Apostoliesen niets minder beweren dan dit: de Heilige Geest moet nog heden ten dage worden uitgestort en het moet zijn even als in de dagen van de Apostelen.

Het “Manifest” van de Apostoliese Broeders van Johannesburg brengt ons dienaangaande nog verder op de hoogte. In „Gods Latter Rain”, no. 1 lezen wij dit: “Wie zijn wij? Wij zijn bekend als de Apostoliese Geloofszending van Johannesburg, welke opgenomen is in de grote wereldwijde Herleving van de H. Geest, welke haar beweegkracht (impetus) ontvangen heeft uit het werk voor de Azusastraat zending, Los Angeles, Californië, alwaar de H. Geest uitgestort is op de gelovigen gedurende de laatste 18 maanden, en welke reeds verspreid is over de ganse wereld.”

In dezelfde trant spreekt het tijdschrift „De Laatste Dagen”, orgaan van de Pinksterzending-beweging. Daar lezen wij: „Is het mogelijk, dat gij nog niet gehoord hebt van het wonderlike Pinksterwerk dat er nu reeds jaren lang in de we-

reld aan de gang is?... In elk land gebeuren dezelfde dingen, dezelfde tekenen worden bespeuld, namelijk dat mannen en vrouwen geloven en zalig worden, worden gedoopt, vervuld met de Heilige Geest, sprekende in vreemde talen, met de uitlegging der talen, gezichten van de wederkomst des Heeren om zijn gelovigen en van Jezus aan het Kruis, en vele andere gezichten, wonderlike genezingen of van kranken na oplegging der handen of zalving met olie met de gebeden van gelovigen (Mark. 16:17—20, Mat. 10:1, Jak. 5:14—16).

In dit tijdschrift dus al weer hetzelfde: 1) "Pinksterwerk en 2) wondergaven als die van de eerste Christelike Kerk.

De schrijver van het bewuste artikel komt eindelijk met deze oproep: „Bid dat gij gedoopt mocht worden met de Heilige Geest, zoals de discipelen gedoopt werden op de dag van Pinksteren.”

“Christus, Licht en Waarheid” (een tijdschrift te Kroonstad uitgegeven) zegt: “Of zijt gij van degenen die zeggen en geloven, dat de H. Geest alleen op de dag van Pinkster is uitgestort en daarna niet weer? Lees Hand. 10:46. Wij geloven en wij hebben het ondervonden dat de Heere nog zijn H. Geest uitstort” (I. 7).

Er kan dus geen twijfel bestaan dat de Apostoliesen en aanverwante sekten in de waan leven, dat zij weer Pinksterfeest vieren en metterdaad de Pinksterwonderen werken.

Hiermee zijn wij dan ook gekomen tot het punt waar de Apostoliesen de vastheid der H. Schrift verlaten en de leer van de ganse Christelike Kerk vaarwel zeggen.

Immers, de Schrift leert ons duidelijk dat de uit-

storting des H. Geestes de derde grote daad Gods is na de schepping en de vleeswording. Nu is het opmerkelijk dat de Apostoliesen wel veronderstellen een herhaling van het Pinksterwonder, maar het niet aandurven om te spreken van een tweede schepping en tweede vleeswording!

Dit is een in het oog lopende inkonsekvensie, waarvoor zij zich tevergeefs op de Schrift beroepen.

Jezus heeft duidelijk beloofd, dat de Vader ons een ander Trooster geven zal, "opdat Hij bij ons blijve in der eeuwigheid" (Joh. 14:16). De H. Geest behoeft dus niet wéer te komen door een nieuwe uitstorting. Hij is in de gemeente; Hij woont er in als zijn woonstede (Ef. 2:22). Hij verlaat de gemeente nooit, maar blijft met haar tot de laatste dag van deze tegenwoordige wereld (Op. 22:17). Evenmin als de Zoon wederom geboren wordt om wederom aan het kruis te hangen, evenmin wordt de H. Geest, die gekomen is, wederom uitgestort. Vandaar dat Paulus die twee gebeurtenissen naast elkander stelt en in dezelfde tijdvorm van beide spreekt. In Gal. 4:4 zegt hij: „God heeft Zijn Zoon uitgezonden”, en in vs. 6: „God heeft de Geest zijns Zoons uitgezonden”

Op de Apostoliesen rust dus de last om te bewijzen dat God ergens in de Schrift een tweede uitstorting heeft beloofd, of een gebod heeft gegeven om voor een tweede uitstorting te bidden. Zolang zij dit niet kunnen doen, blijven wij met de Kerk van alle eeuwen belijden, dat de Geest, die gekomen is, niet meer komen kan. Wij gaan zelfs verder en verklaren dat het bidden om een nieuwe komst niets anders is dan een loochening van het Pinksterwonder.

Maar, zegt de lezer, de Apostoliesen beroepen zich op Hand. 10:44—47,— waar staat: „de Heilige Geest viel op allen, die het woord hoorden” (n.l. in het huis van Cornelius). Waaraan dit toegevoegd wordt: „En de gelovigen, die uit de besnijdenis waren, ontzettekeden zich dat de gave des Geestes ook op de Heidenen uitgestort werd.”

Ongetwijfeld hebben de Apostoliesen hier een „letter”, maar die ontvalt hen ten enenmale wanneer wij de Schrift met de Schrift verklaren.

Wat was het geval? Op de Pinksterdag zou de H. Geest uit het Hoofd (Christus) in het lichaam (de gemeente) worden uitgestort. Nu was echter op de Pinksterdag nog slechts de Kerk uit de Joden aanwezig. Daarin kwam dan ook op die dag de Geest wonen. Daaromtrent bestaat geen verschil van gevoelen.

De Kerk uit de Heidenen toefde echter nog. Toen evenwel die Kerk in het huis van Cornelius openbaar werd, viel ook op haar de H. Geest.

Waarom moest dit geschieden? Eenvoudig omdat de Joden-Christenen, zonder die gebeurtenis, de Kerk der Heidenen niet als zodanig zouden erkend hebben. Dit blijkt duidelijk uit Hand. 15:8—een plaats waar in dit verband niet genoeg op gelet is. Daar verklaart Petrus, als er grote twisting in de Jeruzalemse vergadering geschiedde: „God, de kenner der harten, heeft hun (n.l. de Heidenen) getuigenis gegeven, hun gevende de Heilige Geest gelijk als ook ons”.

Volkomen duidelijk is het ons waarom de Kerk der Heidenen, naast het Israëlieties deel, de Geest op wonderdadige wijze moest ontvangen. Dat het alzo geschiedde kan ons dus geenszins bevreemden.

Aan de oorspronkelijke uitstorting op de Pinksterdag moest deze aanvullende uitstorting noodwendig

worden toegevoegd. Er moest eenheid komen en het g a n s e lichaam van Christus moest met de H. Geest worden gedrenkt.

Wij spreken van een "aanvullende" uitstorting omdat er bij alle o v e r e e n k o m s t ook enig v e r s c h i l bestaat tussen de komst des Geestes op de Pinksterdag en zijn komst in het huis van Cornelius.

Hierop moet worden gelet, om in te zien hoe zwak de zaak van de Apostoliesen staat.

a). Te Jeruzalem werd de H. Geest uitgestort door de Vader (Hand. 2:17). Te Cesarea echter v a l t de H. Geest zelf op de verzamelden. De Geest treedt dus hier reeds werkzaam op. b) Te Jeruzalem werd de G e e s t zelf uitgestort; te Cesarea echter is sprake van de g a v e des Geestes.

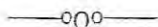
Deze twee punten van verschil geven ons recht om te spreken van een aanvullende uitstorting. Maar daarmee heeft God dan ook alles gedaan wat nodig was. Wel wordt ook in Hand. 8 gesproken van een ontvangen van de H. Geest door de gelovigen in Samaria, maar wij hebben reeds in ons vorig artikel aangewezen, dat dit verstaan moet worden van de w o n d e r g a v e n des Geestes (waaronder het s p r e k e n met vreemde talen). Immers, de gelovigen aldaar h a d d e n reeds het geloof ter zaligheid ontvangen, want zij waren gedoopt in de naam van Jezus (vs. 16). Dat kon zonder voorafgaande werking des Geestes niet geschieden (1 Kor. 12:3).

Ook hetgeen aangaande de Johannes-jongeren in Hand. 19 gezegd wordt, ziet op deze w o n d e r g a v e n, en kan nooit dienst doen om een tweede of herhaalde uitstorting van de H. Geest te bewijzen.

Over de wondergaven spreken wij in onze volgende artikelen. Nu moest alleen blijken dat de Schrift ons geen grond geeft om van een tweede of herhaalde uitstorting des Geestes te spreken. Wat onder

ons geschiedt, mag nooit op één lijn worden gesteld met de wonderbare gebeurtenissen van de Pinksterdag. Toen ontving de Kerk eens en voor altijd haar Doop des Geestes. Alle wedergeboorte en bekering komt nu voort uit de gave des Geestes, welke op de Pinksterdag aan de Kerk werd geschonken.

Hiermee vervalt reeds de leer van de "Apostoliesen" aangaande de Geestesdoop. Het fundament deugt niet. Daarom moet het gehele huis vallen. Dit zal blijken wanneer straks de wondergaven zullen besproken worden.

IV. DE WONDEREN.

In ons derde artikel hebben wij gezien dat het huis van de Apostoliese Broeders op zand gebouwd is. Het fundament deugt niet.

Immers, hun leer aangaande de Doop des Geestes is gegrond op de onderstelling, dat de H. Geest nog gedurig uitgestort wordt. Maar die onderstelling vindt in Gods Woord geen steun.

De H. Geest is eens en voor altijd op de Pinksterdag uitgestort. Vandaar dat de tekenen, die aan de uitstorting voorafgaan, zich nooit weer hebben herhaald. Slechts éénmaal, namelijk op de grote Pinksterdag, lezen wij in de Schrift van die "geweldige, gedreven wind", en van die "verdeelde tongen als van vuur" (Hand. 2:2, 3).

Alleen het teken, dat op de uitstorting volgde, treffen wij wederom aan, namelijk het taalwonder (Hand. 8, 10 en 19). En dan nog wel met een aanmerkelijk verschil, gelijk in een volgend artikel zal worden aangetoond. Het taalwonder onderstelt dus dat de H. Geest aanwezig is en niet meer behoeft uitgestort te worden.

Het is dan ook opmerkelijk, dat die geweldige wind en die verdeelde tongen in het huis van Cornelius niet weer worden aangetroffen. Daar is alleen sprake van een "vallen" van de H. Geest op allen die het woord hoorden. De H. Geest is dus reeds in de Kerk en treedt reeds zelfwerkzaam op. Vandaar dat wij van een "aanvullende" uitstorting hebben gesproken. En dat die éne, aanvullende herhaling noodzakelijk was—daarvoor werd in ons vorig artikel het bewijs geleverd.

Wat overigens in de Schrift gezegd wordt van een "ontvangen" en "komen" van de H. Geest (Hand. 8:19; 19:6), laat zich saamvatten onder de mededeling van de buitengewone gaven—een punt waar wij nu over handelen zullen.

Sprekende van deze gaven zegt Bro. Lake: "Weet gij ook van dergelijke openbaringen (als van Paulus), zulke gemeenschap en gesprekken met God? Zo niet, zoekt de doop des H. Geestes, die de eerste Christenen ontvingen en hun kennis en ondervinding zal de uwe zijn. Men vraagt ons: "Vanwaar krijgen jullie een inzicht in Gods Woord? Wij antwoorden: waar Petrus en Paulus die ontvingen."

Verder zegt hij: "Ik dank God voor al deze heerlijke Gaven des Geestes (1 Cor. 12:8) vooral voor de gave van Gezondmaking." Eindelijk verklaart Bro. Lake dat het spreken in vreemde talen "het uitwendig bewijs is dat de H. Geest bezit genomen heeft van het lichaam van de gelovige."

De Apostoliese Broeders maken dus aanspraak op het bezit van de buitengewone gaven des Geestes. Geen wonder, want 1) als men zich "Apostolies" noemt en heel de Apostoliese Kerk weer in het leven wil roepen; 2) als men inzake de inspiratie of goddelijke ingeving zich met Petrus en Paulus gelijkstelt; 3) als men zich beroemt op een nieuwe

—“uitstorting” des Geestes—geen wonder zeggen wij, dat men dan ook aanspraak gaat maken op de wondergaven van de eerste Kerk. Wie eenmaal de verkeerde weg gekozen heeft, dwaalt al verder van het rechte spoor.

Om nu aan de lezer een duidelijk begrip van de buitengewone Geestesgaven te geven, zullen wij niet beginnen met de bespreking van enkele losse teksten of plaatsen uit de H. Schrift. Neen, wij moeten leven “bij alle woord, dat door de mond Gods uitgaat” (Mat. 4:4). Daarom zij eerst de vraag gesteld: wat ons Gods Woord aangaande het wonder leert? Daaruit zal dan opnieuw blijken hoe de Apostoliesen zijn afgeweken.

De Schrift leert ons, dat de zonde twee dingen heeft gedaan: ten eerste heeft zij de mens inwendig d.i. naar zijn ziel geheel en al verdorven; ten tweede heeft zij uitwendig 's mensen lichaam en de wereld, waarin hij leeft, in de grootste ellende gedompeld.

Om nu de mens uit zijn zonde en ellende te verlossen, zijn er twee wonderen nodig: het éne wonder is geestelijk en vindt plaats als des mensen ziel uit haar dode toestand wordt levend gemaakt door de wedergeboorte. Het tweede wonder echter vertoeft nog in zijn heerlijkheid en is stoffelijk naar zijn aard. Het geschiedt wanneer het lichaam van de gelovige uit de dienstbaarheid der verderfenis wordt vrijgemaakt, en wanneer hemel en aarde geheel worden vernieuwd.

Nu is dat geestelijke wonder, namelijk de wedergeboorte van de zondaar, in zijn wezen onzichtbaar. Vandaar dat de vraag kan worden gedaan: is dat nu genoeg? Daarop antwoordt God, dat Hij om de zwakheid van ons geloof ons ook het stoffelijke wonder geeft, met andere woorden, Hij

maakt niet alleen onze ziel levend, maar Hij geeft ons ook het bewijs en onderpand, dat Hij machtig is onze lichamen op te wekken en de aarde te vernieuwen. Het stoffelijke wonder dus, dat zelfs uitsluitend door ons met de naam van "wonder" betiteld is.

Nu is dat stoffelijke wonder uiteraard geen regel maar hoge uitzondering. Het is slechts bewijs, onderpand en profetie van een betere toekomst. En dit nu is het punt waar de Apostolischen verkeerd gaan.

Om duidelijker te spreken geven wij enige voorbeelden. Jezus had macht om de doden op te wekken. Is het nu zijn doel geweest om alle doden in het Joodse land levend te maken? Immers neen, want dan was zijn komst een mislukking geweest.

Tijdens Jezus omwandeling op aarde zijn de menschen evenals nu gestorven en begraven.

Wat dan? Jezus heeft zover wij weten drie doden opgewekt en dit is ons genoeg. Daardoor zegt Hij het ons zo duidelijk: "Ik heb macht ook uw lichamen levend te maken—geloof in Mij"

Een ander voorbeeld. Jezus kon zieken genezen. Wil dit nu zeggen dat Hij alle zieken van Zijn tijd en in het land van Israël genas? Verre vandaar. Hij gaf ons slechts de onfeilbare voorsmaak van de heerlijke tijd waarin niemand meer zal zeggen: ik ben krank.

Zo zouden de voorbeelden vermenigvuldigd kunnen worden. Maar die twee zijn voldoende om te doen verstaan, dat de wondermacht van Jezus en de Apostelen niet bedoeld was om als regel te worden aangewend. De openbaring daarvan was het bewijs en de voorzegging van de eeuw der heerlijkheid, wanneer de ellende van de aarde en van de mens zal

zijn weggenomen. Maar die tijd is nog niet aangebroken.

Daarom heeft het geën zin wanneer Bro. Lake triomfantelijk vraagt: "Kunt gij ergens in Gods Woord vinden dat de gaven des Geestes van de kerk van Christus zijn teruggetrokken?" (Wat hij uit Rom. 11:29 aanhaalt ziet op Israëls herstel en, blijkens de leer der Schrift, op de gewone genadegaven, wat de tegenwoordige bedéling aangaat. Daarvoor leveren wij nu het bewijs).

Wij antwoorden op Bro. Lakes vraag doodeenvoudig, dat het uit de raad Gods en uit de aard der zaak volgt, dat die buitengewone gaven ophielden te bestaan.

Immers, het was Gods plan niet om nu reeds alle doden op te wekken en nu reeds alle kranken te genezen. Dit zou een vooruitlopen zijn op wat Zijn Woord ons zegt. Eerst aan het einde komt er een nieuwe hemel en een nieuwe aarde. Eerst dan worden alle tranen afgewist; eerst dan zal de dood niet meer zijn; want eerst dan zijn de eerste dingen weggegaan. Eerst dan worden wij van de ellende verlost (Openb. 21).

Wie dus nu reeds de wondermacht algemeen in praktijk wil zien, gaat tegen de van God gestelde orde in en grijpt naar een toestand, die eerst hiernaals komen zal.

In verband hiermee kan worden gevraagd: waarom God juist in de eerste Kerk die buitengewone gaven openbaarde? Ons antwoord is: de Kerk moest in een Gode-vijandige wereld worden geplant, in een wereld van ongelovige Joden en Heidenen.

En nu weten wij wel, dat de ongelovige ook aan dat wonderteken niets heeft. De natuurlijke mens kan nu eenmaal de heerlijkheid Gods niet zien. Niet-

temin hebben de wonderen krachtig meegewerkt om voor de Kerk een plaats voor het hol van haar voet op aarde te verzekeren. In een wereld vol ellende was de openbaring van een stukje heerlijkheid het middel om aan de Kerk een blijvende plaats te verzekeren. De gelovige werd versterkt en de ongelovige stond verbaasd!

“Maar, zegt Dr. Bavinck, de wondermacht is opgehouden als het Christendom gevestigd is en de Kerk het voorwerp is, waarin God de wonderen zijner genade verheerlijkt. De geestelijke wonderen (van wedergeboorte enz.) zijn het, in welke God tans zijn macht en zijn heerlijkheid openbaart” (Dogm. I 353).

Een kind kan het dus verstaan waarom de wonderen moesten ophouden. Het fundament van de Kerk moest worden gelegd, maar als het fundament klaar is dan houdt het op. Een fundament dat aldoor oprijst, is geen fundament meer. Als het gehele huis fundament is, waar is dan de muur en het dak?...

Als dus de Apostoliesen ons een tekst vragen (want zij leven bij losse teksten), dan antwoorden wij, dat de gansen Gods-openbaring het ons leert dat de wonderen niet gekomen zijn om te blijven. De praktijk der godzaligheid is nu het ingaan door veel verdrukking en moeite in het koninkrijk Gods. Eerst op de nieuwe aarde zal het wonder niet meer heengaan. Dan zal het wonder zelfs zeer natuurlijk zijn. Onnatuurlijk zal het dan zijn ziek te worden of dood te gaan. Maar die tijd toeft nog totdat de Raad Gods door de Kerk is uitgediend.

Vragen de Apostoliesen ons een tekst, dan komen wij met een tegen-vraag, namelijk: “geeft ons een

meer voor. Bij Kornelius, te Efeze en te Korinthe vinden wij die uitdrukking niet weer. Daar wordt melding gemaakt van het spreken in "vreemde talen" (Hand. 10:46; 19:6; 1 Kor. 12:10; 14:5, 13, 14, 18, 19 en 27), waarbij dan het woord "vreemde" door de vertalers is ingevoegd. Om dit aan te wijzen lieten zij het woord "vreemde" in schuinse (kursieve) letters drukken. In het oorspronkelijke staat dan ook niets anders dan: "spreken in talen."

Maar er zijn nog meer punten van verschil. Om nog slechts dit éne te noemen: Te Jeruzalem op het Pinksterfeest wordt geen melding van een uitlegger gemaakt.

De vreemdelingen verstonden dadelik wat door de discipelen gezegd werd. Duidelik staat er in vers 8: "Hoe horen wij hen in onze eigene taal, in welke wij geboren zijn?" Te Korinthe echter werd de spreker in (vreemde) talen niet begrepen als er geen uitlegger bij was (1 Kor. 14:27).

Nu laten wij de vraag rusten: of de discipelen op de Pinksterdag werkelijk in andere, hun onbekende talen spraken, dan wel of die indruk door de H. Geest in de oren der hoorders werd teweeggebracht. Dit doet hier niet ter zake. Wat nu alleen vaststaan moet is, dat er niets duisters was in het woord van de discipelen. Integendeel, in Hand. 2:4 wordt het werkwoord apophthengesthai gebruikt, dat betekent: "zich helder uitdrukken."

Wanneer dus Bro. Lake en de Apostoliesen hun vreemde klanken uitstoten met 'n beroep op 't Pinksterwonder, dan antwoorden wij: "gij hebt het helemaal mis; u w klanken zijn geheel onverstaanbaar; gij hebt een uitlegging van node; op de Pinksterdag was dat helemaal niet het geval!" De Apostoliesen

moeten dus van Hand. 2 afstand doen. — Daar is voor hen niets te halen.

Maar wat volgt er nu verder uit de vergelijking tussen wat er te Jeruzalem plaats vond en het verschijnsel dat zich te Korinthe voordeed?

Ten eerste, dat het spreken in “andere talen” op de Pinksterdag een eigensoortig verschijnsel is, dat zich in die vorm nooit weer herhaald heeft, ook niet in de eerste Christ. Kerk. Alweer dus een bevestiging van onze stelling dat het Pinksterwonder een geheel enige plaats in de Kerkgeschiedenis inneemt en voor herhaling niet vatbaar is.

Ten tweede, dat er, wat het taalwonder aangaat, reeds in de eerste Kerk een duidelijke daling te bespeuren is. Te Korinthe is een uitlegger nodig. Is die niet aanwezig, dan gebiedt de apostel dat de spreker “in talen” zwijge (1 Kor. 14:28). Een reden waarom Paulus het spreken “in talen” lager stelt dan de gave der profetie (1 Kor. 14:5). Terecht spreekt daarom Dr. Bavinck van een “verzwakking en vermindering” vergeleken bij hetgeen op de Pinksterdag gezien werd (Dogm. III bl. 568).

Ten derde, dat deze verzwakking en vermindering ons kennelijk heenwijst naar de tijd, dat de wondergaven geheel zullen zijn verdwenen. Inderdaad is dit geschied. De uitnemende geloofshelden van later tijd—een Athanasius, een Augustinus, een Luther en Calvijn—hebben geen één meer “in talen” gesproken. Volgens Bro. Lake misten zij daardoor “het uitwendig bewijs dat de H. Geest van hun lichaam bezit heeft genomen”—maar dit hindert ons niet. Het wereld-overwinnend geloof van die mannen is ons in hun onsterfelijke werken openbaar. Dat nu is ons oneindig meer waard dan de onver-

staanbare en daarom onvruchtbare klanken van de Apostoliesen.

Wat nu meer speciaal het geval van Korinthe aangaat—ook dáárop beroepen de Apostoliesen zich te vergeefs. Men lette maar op de volgende punten:

Ten eerste komt in het betrokken gedeelte geen enkel gebod of bevel voor, waaruit bewezen kan worden, dat de Kerk van alle eeuwen geroepen is om in "talen" te spreken. Geen enkele plaats kan worden aangevoerd om te staven, dat het spreken in talen "het uitwendig bewijs" is, dat de H. Geest van het lichaam van de gelovige bezit heeft genomen. Eer zegt ons 1 Kor. 13 het tegendeel, zoals in ons vorige artikel aangetoond. Wat de apostel wil, vat hij in weinige woorden aldus saam: "Indien wij door de Geest leven, zo laat ons ook door de Geest wandelen" (Gal. 5:25). Hoe nu die wandel moet zijn, zegt hij ons in vers 22, waar de vrucht des Geestes omschreven wordt zonder vermelding van het spreken in "talen." Die vrucht is ons het uitwendig bewijs, dat iemand uit de Geest leeft.

Ten tweede is Korinthe ons een waarschuwend voorbeeld. Daar kwamen gevallen voor, dat men de heerlike Geestesgave misbruikte. Lees maar eens 1 Kor. 14:27—40. Door hun jagen naar het buitengewone hadden sommige Korinthiërs wanorde in de gemeente aldaar gesticht. Vandaar dat de apostel komen moest met de ernstige berisping: "God is geen God van verwarring, maar van vrede, gelijk in al de gemeenten der heiligen" (vs. 33). In dat opzicht was Korinthe dus geen voorbeeld voor de andere gemeenten. Als zulk een berisping reeds nodig was in de eerste Christ. Kerk, toen de wonderga-

ven nog nabloeiden (vgl. 1 Kor. 14:5), hoeveel te meer moeten wij op onze hoëde zijn!

Ten derde, als de Apostoliesen ons zeggen, dat wij, zonder uitdrukkelijk bevel, het goede in Korinthe's voorbeeld moeten navolgen, dan is ons antwoord gereed. Zulk een spreken in "talen" door middel van een uitlegger is ons onnodig en daarom overbodig. Wij toch bezitten het volle Woord van God. Dat was niet het geval met de gemeente van Korinthe. (Zie hierover ons volgend artikel). Wat toen nodig was, is dat tans niet meer. Een "talenspreker" en uitlegger kunnen ons niets meer openbaren dan hetgeen in Gods Woord beschreven staat. Als zij ons iets zeggen, wat in Gods Woord niet te vinden is, dan verwerpen wij het onverbiddelijk. Van tweeën één dus: of de uitlegger "openbaart" ons iets dat reeds in Gods Woord openbaard is—dan is de uitlegging onnodig; of de uitlegger openbaart ons iets dat strijdt met Gods Woord—dan is de uitlegging dadelik verwerpelijk. Wat hebben wij dus aan al die moeite en omslag?

Ten vierde zij opgemerkt, dat Bro. Lake ons een duidelijk voorbeeld geeft van wat onder punt drie bedoeld is. Volgens ons eerste artikel sprak de Geest door hem in een vreemde taal. En dan luidt het verder: "Men werd gevraagd een ogenblik in stil gebed te wachten op de uitlegging van het besprokene, welke daarop volgde en luidde als volgt: "Christus is de vlekloze nederdaling van God in de Mens en de zondeloze opklimming van de Mens in God en de H. Geest is de bewerker daarvan." Hierop volgt de uitroep: "Prijst de Heer, Hij is de Christus, de Zoon Gods. Zijn verzoening is een ware. Zijn bloed reinigt van alle zonde." — Nu is onze opmerking dat hier Bro. Lake's spreken in een vreemde

taal waardeloos is wanneer het overeenkomt met zijn uitroep: "Prijs de Heer" enz., met andere woorden, overeenkomt met wat de Schrift ons aangaande de verzoening leert. Is het dat niet, dan verkondigt hij dwaalleer. Inderdaad, waar vindt men in de Schrift de leer dat Christus de "opklimming van de Mens in God" is? Kan dan de Mens in God opklimmen? Wij hebben in de Schrift zo iets niet gelezen. Integendeel, zoals die woorden daar staan doen zij denken aan de gevaarlijke dwaalleer van het Pantheïsme (de leer dat alles God is en God wordt).

Het is ons dus duidelijk, dat de Apostoliesen zich zonder grond op het voorbeeld van Jeruzalem en Korinthe beroepen. En hiermee gaan wij dan nu tot onze meer stellige bewijsvoering over. Die kan kort zijn, aangezien in ons vorig artikel uitvoerig uiteen werd gezet wat het doel is van de wonderen der H. Schrift. Het daar gezegde moeten wij nu alleen op het wonder der talen van toepassing maken.

Waarom begon de Pinksterdag, de geboortedag van de Kerk, met het spreken in "andere talen"? En waarom heeft dit wonder zijn flauwer schijnsel ook te Korinthe en elders geopenbaard? De reden ligt voor de hand.

Door de zonde is de taal van de mensenkinderen verward geworden. Sedert de torenbouw van Babel verstaan zij elkander niet meer. En dat is zo gebleven tot op de dag van heden toe.

Maar zie, nu breekt er op de Pinksterdag een ogenblik aan, dat mensen, uit 15 soorten volken vergaderd, wél de taal van de discipelen verstaan. Hoe dit geschied is, zullen wij nooit volkomen kunnen verklaren. Het blijft een wonder. Maar de betekenis van het feit is volkomen duidelijk.

Het talenwonder van de Pinksterdag is een pro-

fetie, en voorsmaak van de tijd, wanneer alle ware gelovigen zullen aanzitten aan de bruiloft des Lams en elkander zullen verstaan. Op Pinksteren wordt de gebrokenheid van de talen voor een oogenblik opgeheven om ons te zeggen dat er eens een einde aan de spraakverwarring komen zal. Die tijd zal komen. Daarvoor is het wonder ons het onderpand en bewijs.

Maar die tijd is er volgens Gods bestel nog niet. Vandaar dat God weer de wondergave der talen wegneemt. Hij doet dit opdat wij gelovig zouden wachten op de dag, dat wij een taal zullen spreken, die alle gezaligden verstaan.

Hoe men de zaak dan ook wende of kere, het komt altijd weer neer op hetgeen de Kerk aller eeuwen naar waarheid heeft beleden—een belijdenis die kort en goed onderscheid maakt tussen gewone en buitengewone gaven. Deze laatste zijn, na planting der Kerk en volgens het bestel des Heeren, weer van ons gegaan.

VI. DE PROFETIE EN DE GAVE DER GEZONDMAKING.

Na al hetgeen verhandeld is, zal het niet nodig zijn bij de nu volgende punten al te lang stil te staan. Heeft men eerst het rechte inzicht in de betekenis van het wonder, dan worden de ongeschikte vraagpunten gemakkelijk opgelost.

De Apostoliese Broeders maken ook aanspraak op de wondergave van de profetie. Als voorbeeld ter navolging beroept zich bro. Lake op de twaalf mannen van Efeze, die in vreemde talen spraken en profeteerden (Hand. 19:1—7). Hij gaat zelfs verder. Hij wil, blijkens de aanhaling in ons eerste

artikel, met Petrus en Paulus gelijk gesteld zijn. Hun gezichten en openbaringen ontvingen zij terwijl een "vertrekking van zinnen" op hen viel (Hand. 10:10 en 22:17). Dat nu moet (volgens bro. Lake) ook met ons geschieden, op gevaar af van als "flauw" beschouwd en met een "ambulance" naar het hospitaal gezonden te worden. Men leze maar eens weer na wat hieromtrent in ons eerste stuk werd meegedeeld. Uitdrukkelijk wordt eindelijk door bro. Lake gezegd: "weet gij ook van dergelijke openbaringen? Zo niet, zoekt dan de Doop des Geestes."

Wat was nu die profetie, waarvan in het Nieuwe Testament sprake is, inzonderheid in 1 Kor. 12 en 14? Om hierop te antwoorden, kunnen wij niet beter doen dan over te schrijven wat wijlen Prof. Cachet daaromtrent zei in zijn verklaring van Paulus' brief aan de Korinthiërs:

"Onder profeteren moet hier verstaan worden: prediken, toespraken houden, en wel, zo wij menen, door de buitengewone gaven des Geestes. Hier moet niet juist gedacht worden aan voorspellen. Het is waar, sommige van die profeten voorspelden ook toekomstige dingen; maar dit was eigenlijk niet het doel. Het doel was de verkondiging van de raad Gods. Men moet niet vergeten dat de eerste gemeenten slechts de Schriften des Ouden Verbonds bezaten, en dat er zeker heel wat gemeenten waren, waar zelfs die geschriften weinig bekend waren. Buitengewone mannen waren er dus nodig om de gemeenten voor dwaling te behoeden, en vandaar het gewicht der profetie. Het spreken in talen was meer een teken voor de ongelovigen, zoals de Apostel later zegt, de gemeente had er niet veel aan, vandaar dan ook dat zodra de Kerk zich had uitgebreid, de buitengewone gaven des Geestes ophiel-

den, en wel de gave der talen het eerst. Het Woord Gods nam de plaats der buitengewone gaven in.

“Nu hoort men wel ook in onze tijd van het spreken in vreemde talen, doch dit is bedrog of dweperij, en dat die dweperij in ons land sterker wordt is niet te verwonderen, daar er altijd minder moeite gedaan wordt om de kinderen behoorlijk in de leer der Schrift te onderwijzen. De Kerk heeft geen tekenen nodig. Zij heeft het Woord en dat is genoeg. Ook de profetie heeft opgehouden” (Kerkblad 1 Mei 1909).

Tot zover het kostelijke woord van prof. Cachet. Daaraan hebben wij niet veel toe te voegen. Wij bezitten het volle Woord. Daarom is de profetie niet meer nodig, ook niet de profetie van de Apostoliese Broeders, welke laatste dan ook aan de Kerk nog niets heeft geopenbaard. Aan dat Woord Gods houden wij vast, totdat wij zullen zien “aangezicht tot aangezicht” en kennen zullen “gelijk ook wij gekend zijn” (1 Kor. 13:12). Van die heerlijke tijd is de N. Testamentiese profetie ons een bewijs en waarborg. De voorspellende kracht van het wonder heeft bij de N.T. profetie bepaaldelijk deze betekenis. Men leze dit in verband met wat in de twee vorige artikelen gezegd werd

Eén bedenking wensen wij in verband hiermee onder de ogen te zien. Men kan tegenwerpen, dat profetiën en openbaringen in later tijd onder de Camisarden in Frankrijk gevonden werden.

Nu is het onze bedoeling niet om heel dit histories verschijnsel te bespreken en te beoordelen. Daarvoor is er hier geen plaats. Afdoende is het mee te delen hoe een van de Camisarden zelf, namelijk Antoine Court, “de Calvijn van de 18e eeuw”, erover dacht. In het Kerkblad van 16 April 1917 heeft Ds. Hamersma ons meegedeeld, dat Court bij

zijn optreden eiste, dat "er een eind moest gemaakt worden aan het fanatisme en profetisme." "Er waren toen", zo gaat Ds. Hamersma voort, "verscheidene personen die voorgaven profeten te zijn en van de Heere openbaringen ontvingen, zoals zij zeiden. Zij brachten de zielen aan het dwalen. Het moest nu worden verboden, dat zulke personen in de vergaderingen optraden." Een kleine sinode in 1715 gehouden besloot daartoe: "Men zou zich alleen houden aan de H. Schrift en al de openbaringen verwerpen, waarvan toen zoveel gesproken werd en die toch geen grond in de Schrift hadden, en die ook grote misbruiken veroorzaakten."

Tot hiertoe de meedeling. Men zij daarom voorzichtig om zich op dergelijke verchijnselen te beroepen, vooral nu die Kerk niet in nood of onder vervolging verkeert. Het Woord van God is ons genoeg. Als wij dat maar eens meer onderzochten! Dan zullen allerlei sekten niet zo makkelijk onder ons wortel schieten!

En wat eindelijk de vertrekking van zinnen betreft, hetgeen van de Apostelen geldt, geldt in dezen niet van ons. Zij zouden op buitengewone wijze de openbaring ontvangen juist omdat zij Apostelen waren, d.w.z. zij moesten getuigen van wat zij zelf gezien en gehoord hadden. Op hun getuigenis nu is de Kerk gegrond (Ef. 2:20). Toen men dan ook te Korinthe heil zocht in geestesvervoering, heeft de Apostel zich uitdrukkelijk daartegen verklaard door te zeggen, dat de geesten van de profeten aan de profeten onderworpen zijn (1 Kor. 14:32).

Wat nu de gave der gezondmaking aangaat—bro. Lake zegt dat hij God kan danken voor al de buitengewone gaven van 1 Kor. 12:8, "vooral voor de gaven van gezondmaking." Desge-

lijks doen ook al de Apostoliese Broeders. Men raadplege slechts hun geschriften.

Nu wensen wij over dit punt niet al te veel uit te weiden. Na onze bespreking van de wonderen is dit o.i. niet nodig.

Ten eerste vragen wij dan of ons volk in dit opzicht al niet genoeg ondervonden heeft? Eerst hadden wij de heer Hazenberg; daarna hoorden wij van de "geneesbidders" te Klerksdorp en elders; toen werden de genezingen van Dr. Dowie ons aangekondigd, gevolgd door de wonderen van de "Christian Science"-mannen; en eindelijk liet men zich vangen door het "wonderkind" van Barkly West. Bijna allen zijn met de noorderzon verdwenen. Zal men dan niet eindelijk voorzichtig gaan worden en helder uit zijn ogen zien?

Ten tweede merken wij op, dat ons reeds duidelijk is waarom de wonderen der genezing zijn gewrocht. De bedoeling was niet om alle mensen, ook niet om alle gelovigen wonderdadig gezond te maken. Het huis van Bethesda lag vol van een menigte zieken, maar slechts tot één zeide Jezus: "wilt gij gezond worden"? (Joh. 5:6). Epafrodítus, de medestrijder van Paulus, was krank tot nabij de dood (Phil. 2:27). Waarom had Paulus dat niet verhinderd? Timotheus moest een weinig wijns voor zijn maag en menigvuldige zwakheden gebruiken? (1 Tim. 5:23). Waarom had Paulus hem niet gezond gebeden? Ja, Jezus heeft de macht om doden levend te maken. Waarom wekt Hij dan niet alle gelovigen dadelik uit de doodslaap op?

Deze vragen zijn reeds beantwoord. De wonderen dienden als teken en bewijs, dat er een tijd komen zal dat er geen zieken en geen doden meer zullen zijn (Openb. 21:4). Zij zeggen ons dat God machtig is de vloek der zonde geheel weg te nemen. Intus-

sen blijft het regel, dat wij de middelen gebruiken om zó te strijden tegen het kwaad, dat in ons lichaam gedurig indringt of reeds ingedrongen is.

Hiermee zouden wij van dit onderwerp kunnen afstappen, ware het niet dat enige ondergeschikte punten nadere toelichting vereisten. Het volgende wordt dan nu de lezer ter nauwkeurige overweging aangeboden.

1. De genezingen van Jezus en de Apostelen kenmerkten zich hierdoor dat zij volkomen waren. De kranke was volmaakt gezond. Laat men nu hiermee vergelijken wat de Apostoliese Broeders doen, en het verschil zal gauw genoeg in het oog springen. Zó onvolkomen is in veel gevallen hún gezondmaking, dat de ziekte al spoedig terugkomt en dikwels in ergere graad. In zijn disputatie met wijlen Ds. S. J. du Toit heeft de Apost. Br. Van de Wall dit verschil willen bemantelen door te beweren "dat sommige genezingen niet duurzaam zijn, omdat de genezen personen weder zondigen." En dan beroept hij zich waarlijk op het woord van Jezus tot de kranke van Bethesda: "Zondigt niet meer ,opdat u niet iets ergers geschiede" (Joh. 5: 14). Wat een uitvlucht! Alsof die kranke niet volkomen en werkelijk van die bepaalde kwaal genezen was! Als de Apostoliesen wonderen willen doen, dan moeten zij ten minste de toets van de wonderen der Schrift kunnen doorstaan!

2. Maar, zal men kunnen opmerken, er zijn dan toch gevallen waar inderdaad van genezing sprake kan zijn. Ja, maar hoedanig zijn die gevallen? Er moet namelijk bij de krankheid onderscheiden worden tussen organiese en funktionéle stoornissen. Bij een organiese stoornis is er een verandering aan te wijzen in de cellen, dat is in de kleine deeltjes, waaruit het lichaam bestaat (bijv. bij

de kanker). Bij een funktionele stoornis echter heeft de geneeskundige wetenschap tot nog toe zulk een verandering van de cellen niet kunnen ontdekken (bijv. bij de krankzinnigheid). Nu is het niet bewezen, dat de Apostoliese Broeders organiese kwalen kunnen genezen. In verband met hun lange lijst van gezondmakingen, te Vrijheid in 1908 bewerkstelligd, heeft Ds. S. J. du Toit aan Ds. Anderson aldaar geschreven. Diens telegrafies antwoord kwam hierop neer dat al de hem bekende gevallen van genezingen onderzocht en onbetrouwbaar bevonden werden. — Het gaat dus daarmee als met de "Christian Science"-genezingen door zes Amerikaanse doktoren onderzocht. Deze verklaren: "Niet één van hen kon ons tonen een enkel geval van de genezing van een organiese kwaal, door de geneeskunst als ongeneeslik erkend, zoals kanker". (Geref. Maandblad, Febr. 1918 bl. 8). Laten de Apostoliese Broeders maar een blindgeborene genezen, of een storm in de natuur stillen of een dode opwekken zoals Jezus gedaan heeft. En dan nóg blijven wij beweren dat dit de regel van ons leven niet is. Gods ordinantie is dat wij de middelen zullen gebruiken. Wie dat niet doet, gaat tegen die ordinantie in.

3. De schijnbare wondermacht van de Apostoliese Broeders moet dus op het gebied van de funktionele stoornissen of zielsziekten worden gezocht. En dat zij hier sukses hebben verwondert ons niet. Hoeveel ziekten ontstaan uit verbeelding, zodat een beetje pepermint-water plus de verzekering van genezing genoeg is om de kranke te doen herstellen. In al zulke gevallen van zielsziekten wordt de hypnose, zelfs door doktoren, met sukses aangewend. Deze funktionele krankheden of zielsziekten kunnen soms zo erg zijn, dat een lichaamsdeel ernstig aangetast wordt. Het komt zelfs voor dat iemand tijdelik blind

of doof is en dat een schrik of verrassing hem met een zijn gehoor of gezicht teruggeeft. Nog in deze oorlog is dit met soldaten het geval geweest. Wanneer echter de gehoors- of gezichtszenuwen organies verstoord zijn, vindt zulk een genezing niet plaats. Er is dan aanwezig een atrophie (verster-ving) van de zenuwen en daarvoor helpt geen schrik of verrassing. Men onderschiede hier dus wel, en late zich niet door een eerste en oppervlakkige indruk misleiden.

4. De geest des mensen kan zelfs sterk zich laten gelden bij-organiese kwalen. Hier geldt het woord van Salomo: "de geest eens mans zal zijn krankheid ondersteunen." Er wordt zelfs te weinig gerekend met de invloed van gemoeds-toestanden op ziekteverschijnselen. Bijvoorbeeld iemand heeft zware tandpijn; hij gaat naar de tandendokter; en zie, de pijn is weg! De vrees voor de tang is dan sterker dan de pijn van de tand. Maar met dat al is de tand nog niet gezond. Laat de Apostoliese Broeder die bedorven tand maar eens herstellen!

Men zij daarom zeer voorzichtig en late zich niet op het dwaalspoor brengen door een verwarring van al deze verschijnselen.

5. Met voorliefde beroepen de Apostoliesen zich op Mark. 16:17 en 18. Dat dit woord echter van hen niet geldt blijkt duidelijk daaruit, dat zij evenmin als andere mensen erg hoeven te vrezen voor het opnemen van slangen of het drinken van iets dodeliks. Het woord gold van de eerste Christelike zendelingen, die aan zulke gevaren waren blootgesteld. De eenmaal gevestigde Kerk heeft deze tekenen niet van node, gelijk onze Kanttekening aanwijst.

Ons betoog is dus duidelijk. Regel voor ons le-

ven is de wondergenezing niet. De God van Israël, Die wonderen doet, is Dezelfde die ook de middelen geschapen heeft. Wie de middelen verwerpt, eert de Schepper daarvan niet.

En hiermee eindigen wij onze bespreking van de "Doop des Geestes" zoals door de Apostoliesen gedreven, in de hoop dat Gods Woord meer onderzocht zal worden.

Wat de Apostoliese Broeders zelf aangaat—wij geloven niet dat zij met opzet de leden onzer Hollandse Kerken willen "verleiden" (het woord door onze korrespondent op bl. 5 gebruikt). Wij nemen aan dat zij te goeder trouw zijn. Niettemin zijn hun leringen voor de Kerk van Christus gevaarlijk, reden waarom wij de beweringen van Bro. Lake uitvoerig hebben weerlegd.

DE CHRISTELIKE DOOP.

(Door Dr. S. O. Lcs).

I. WEDERLEGGING VAN DWALINGEN.

1e. Stelling: Wij vinden niet, dat Gods Woord de besprenkeling de doop noemt, die Christus instelde. Zuigelingen, die besprenkeld werden, zijn niet gedoopt.

(uit „de laatste dagen” deel 1, No. 1, Pretoria. pag. 22.)

Deze stelling moet luiden dat de Kristelike kerk zondigt door de besprenging gelijk te stellen met de onderdompeling in 't water. Is er een bevel Gods, dat een doop door besprenging niet geldig is, dan zijn beide de apostel Paulus en de Evangelist Lukas leugenaars. Paulus toch verhaalt dat gans Israël in Mozes, d.i. in gemeenschap met Mozes als middelaar des verbonds, gedoopt is in de wolk en in de zee 1 Kor. 10 vs. 2! Volgens Exod. 14 vs. 29 waren de wateren de Israëlieten tot een muur aan hun rechter en aan hun linkerhand, en volgens Ps. 105 vs. 39, was de wolk een deksel. Lucas verhaalt, dat op de Pinksterdag 3000 zielen werden toegedaan tot de gemeente door gelovig aannemen van het Woord en de Doop. Nu predikte Petrus om 9 uur des morgens, dus kan de doop van de 3000 eerst tegen 10 uur op z'n vroegst begonnen zijn, dat geeft tot zes uur 's avonds ruim acht uren, of 500 minuten. Die tijd is te kort om 3,000 personen onder te dompelen, zodat aldaar reeds besprenging in de plaats getreden is.

De Kerk is echter genoodzaakt om de onderdompeling te laten varen door het misbruik van de bloeddooft, en de wateronderdompeling bij de Heidenen. In 133 na Christus waren de Taurobolia, onderdompelingen in het warme bloed van een stier algemeen. De dienst van Isis, eiste drie onderdompelingen in de Tiber per dag. Daarom moest de Kerk door besprenging van het voorhoofd, de zetel van 't bewustzijn, laten zien, dat 't ging om de reiniging van de ziel.

Het argument dat de Doop Rom. 6 vs. 4 en Coll. 2 vs. 12 een begrafenis wordt genoemd, gaat niet op, want toen Antigone het lijk van haar broeder Polyneikes, dat onbegraven moest blijven, met stof bestrooide, werd zij zwaar gestraft, volgens een verhaal, dat drie eeuwen vóór Christus reeds bestond. In Europa werpen bloedverwanten een handvol aarde sprenkelend op de kist, om zelf hun doden te begraven.

2e. Stelling: Laat de lezer de volgende vragen invullen: vind in de Schrift al de gedeelten, waar geboden wordt kleine kinderen te dopen en waar het duidelijk wordt gezegd, dat kleine kinderen (zuigelingen) gedooft worden.

Mat. 28 vs. 19 "onderwijst (maakt tot discipelen) alle volkeren, hen dopende enz. Blijkens Ester 7 vs. 3, 4 en Hand. 13 vs. 19 omvat een volk ook de kinderen.

Hand. 2 vs. 38, 39: Een iegelijk van U worde gedooft enz. want u komt de belofte toe en uwen kinderen enz. Evenals de verbondsbelofte aan Abraham geschied zijn zaad omvatte (Gen. 17 vs. 7) zo omvat ook de belofte van het nieuwe verbond de kinderen Jerem. 31 vs. 33 van de kleinste af tot de grootste toe, Jes. 54 vs. 13 al uw kinderen zullen van de Heere geleerd zijn. Gelijk onder het oude verbond de

Besnijdenis, is nu onder het nieuwe verbond, volgens Coll. 2 vs. 11, 12 de Doop het zegel van het verbond.

1 Kor. 7 vs. 14: "anders waren uwe kinderen onrein, maar nu zijn ze heilig." Kan ook iemand het water weren, dat deze niet gedoopt zouden worden, welke de Heilige Geest ontvangen hebben, gelijk als ook wij? Hand. 10 vs. 47.

Wat de gevallen van kinderdoop betreft, is het voldoende te wijzen op de vijf huisgezinnen, die gedoopt zijn, n.l. van Cornelius Hand. 10 vs. 47 van Lydia Hand. 16 vs. 15, van de Stokbewaarder Hand. 16 vs. 13, van Crispus Hand. 18 vs. 8 en van Stefanus 1 Cor. 1 vs. 16.

De Kerkleer, dat kinderen een geloof in de wortel bezitten vóór hun Doop, zodat ook bij hen geloof aan de Doop voorafgaat, rust op vele voorbeelden, als van David, Obadja, Johannes, Timotheus en op vele teksten o.a. Efeze 6 vs. 1, waar Paulus de kinderen aanspreekt als heiligen en gelovigen. De sekten, die een dadelik geloof eisen beroepen zich op Marcus 16 vs. 16, maar als dit de bedoeling is, zullen alle kinderen, die niet (dadelik) geloven verdoemd worden, wat zeker ongerijmd is. Die tekst ziet dus op volwassenen.

De bestrijding van de kinderdoop is afkomstig van Pelagius, die de erfzonde loochende, en aldus redeneerde: Waarom zal ik kinderen dopen, tot afwasping van hun zonden, als ze geen zonden hebben? Daartegen besloot de Synode van Karthago 1 Mei 418: "Vervloekt is hij, die leert, dat kinderen niet moeten gedoopt worden, en dat zij geen erfzonde hebben, want de H. Schrift leert, dat door één mens de zonde in de wereld gekomen is."

3e stelling: Door wie en sedert wanneer is de besprenging van kinderen ingevoerd volgens getuige-

nissen van de kerkvaders en geleerde mannen? Volgens Mosheim, Neander, Schaff, Robinson, van Oosterzee, Luther, Kalvijn, Lightfoot, is de besprenging eerst in de dertiende eeuw algemeen ingevoerd.

(P. W. Schoombie "What is right, etc.).

Wederlegging: Aangenomen dat deze getuigenissen waar zijn, wat bewijzen ze? Dat de Kerk tot die eeuw het karakter had van een Zendingkerk, zodat de doop van volwassen Heidenen 't meest voorkwam. Bij het dopen van een volwassene valt de nadruk meest op de handeling van degene, die zich laat dopen, tot teken van zijn bekering, en minder op de in 't verborgen volbrachte wedergeboorte, d.i. de daad Gods. Voor de doop van volwassen Heidenen wordt in warme landen de onderdompeling niet verworpen, want het Geref. doopsformulier spreekt van ondergang en besprenging in één adem. De Griekse Kerk heeft de gewoonte om het water in het doopvont op temperatuur te brengen en het kleine wicht daarin onder te dompelen. De Kerk bestrijdt dus de onderdompeling niet, maar op drie gronden heeft ze de besprenging verkiesliker geacht.

1e. Om de wisseling van klimaat, in koude landen. Mat. 4 vs. 7. Gij zult de Heere, uw God, niet verzoeken.

2e. Om het opkomen van de kinderdoop. In de apostoliese eeuw werden zieken besprengd bij de Doop en van deze doop wordt ook het woord "baptizo" gebruikt, evenals van de bedden die door besprenging gewassen werden volgens Marcus 7 vs. 4. Evenals bij de Besnijdenis de voorhuid het gehele lichaam vertegenwoordigde, alzo vertegenwoordigt bij de Doop het voorhoofd de ganse persoon. Spr. 10 vs. 6 „Zegeningen zijn op het hoofd der recht-

vaardigen. Num. 3 vs. 47: Gij zult voor elk hoofd vijf sikkels nemen. Exod. 16 vs. 16: Een gomer voor een hoofd. Gen. 49 vs. 26: De zegeningen uws vaders zullen zijn op het hoofd van Jozef.

3e. Om het deelnemen aan de Doop van de gemeente. De Roomse, Griekse, Lutherse en sektarische kerken dopen privaat. De Gereformeerden alleen in de samenkomst der gelovigen, omdat de Doop volgens 1 Kor. 12 vs. 13 ook een teken is van de inlijving in Gods Kerk. De welvoegelijkheid nu verbiedt ons om van de Kerk een badkamer te maken. Trouwens de term "besprenging" is zelf van God afkomstig. Jes. 52 vs. 15: Alzo zal Hij vele Heidenen besprengen; Ezech. 36 vs. 25: Daar zal Ik rein water op u sprengen. Hebr. 12 vs. 24: "Tot het bloed der besprenging." Op deze gronden heeft het gebruik der besprenging altijd bestaan in de Kerk naast dat van de onderdompeling, en niemand van Gods kinderen heeft daarin zonde gezien, totdat de Adventisten met hun wettiese werkheiligheid Gods Kerk in beroering gebracht hebben. Hun strijd gaat hoofdzakelijk tegen het dopen van kinderen, om welke reden zij gewoonlijk spreken van:

DE DOOP VAN DE GELOVIGEN.

1e stelling: De Doop is bevolen door Christus alleen aan degenen, die kunnen geloven, zich bekeeren, onderwezen worden, zich verblijden en een goed geweten hebben voor God. (P. W. Schoombie, z.b. pag. 4).

Wederlegging: De kinderen der gelovigen ontvangen de Heilige Geest evenzeer als de volwassenen, zijn evenals deze in het verbond Gods en de gemeente begrepen. (Katech. vr. 74) en hebben dus recht op de Heilige Doop.

Gronden: a. De Wederdopers nemen aan, dat er drie geestelike staten zijn: gelovigen, ongelovigen en onschuldigen. Schoombie zegt ook: Kinderen zijn geboren in Gods Koninkrijk, en blijven daarin totdat zij wegens zonde daaruit vallen (Eng. Sin out of it pag. 21). Kinderen zijn dus even onschuldig als Adam voor de val, volgens hen. De H. Schrift daarentegen leert de erfschuld van allen o. a. Rom. 5 vs. 12; 1 Kor. 15 vs. 22 en Ef. 2 vs. 3. In deze laatste brief, waarin Paulus ook de kinderen als gelovigen aanspreekt, verklaart hij, dat allen van nature kinderen des toorns zijn. De erfsmet leert de H. Schrift o.a. Genesis 6 vs. 5, Job 14 vs. 4, Ps. 51 vs. 7, Rom. 8 vs. 7, 1 Kor. 2 vs. 14. Nu is het onbehoorlik om onze kinderen 18 jaren lang te laten leven en soms te laten sterven in hun erfzonde; terwijl de H. Schrift leert, dat het bloed van Jezus Christus, Gods Zoon, ons reinigt van alle zonde, d.i. de bron van alle kwaad vgl. Rom. 5 vs. 12. En hebben zij de toegang tot Jezus bloed, dan hebben zij ook recht op het teken en zegel van de gerechtigheid van Christus. Rom. 4 vs. 11.

b. De Wederdopers nemen aan, dat alleen het dadelik geloof en de zichtbare wedergeboorte en bekering geldig zijn voor God, zodat de kinderen wegens de zwakheid van hun verstand en wil daarvan uitgesloten zijn. Maar de H. Schrift spreekt herhaaldelijk van de werking des H. Geestes in kinderen o.a. Deut. 30 vs. 6 God zal besnijden het hart van uw zaad; Jesaja 44 vs. 2, 3: "De Heere, uw Maker en uw Formeerder van de moederschoot af zegt: Ik zal Mijn Geest op uw zaad gieten." Ps. 22 en Ps. 71: Van de schoot mijner moeder af, zijt Gij mijn God. 1 Kor. 7 vs. 14: Maar nu zijn uwe kinderen heilig (niet-onrein). Lukas 1 vs. 15 van moeders lijf aan vervuld met de H. Geest.

Blijkbaar is er ook een hebbelijk geloof, gelijk de H. Schrift Rom. 6 vs. 5 beschrijft onder het beeld van een entsel, dat één is met de boom, doch eerst later samengroeit. Daarom spreekt Paulus de kinderen der gemeente (Ef. 6 vs. 1) aan als gelovigen in Christus Jezus (Ef. 1 vs. 1). Niet dat er geen hypocrieten onder hen zijn, maar zij worden voor het heilig zaad der gemeente gerekend. Volgens de H. Schrift is het geloof een zekerheid, die het gehele bewustzijn, kennen, gevoelen, willen, omvat, en die de Christus der Schriften tot voorwerp heeft. Wat belet God om met dit werk (Joh. 6 vs. 29) deze genade gave (Ef. 2 vs. 8) reeds bij onze geboorte aan te vangen, gelijk in Jakob, David, Obadja., Jeremia, Johannes, Timotheus e.a.? Teksten als Marc. 16 vs. 16 e.a. gelden alleen van volwassenen.

c. Volgens onze Wederdopers geldt het verbond Gods alleen voor de Joden. Zij zeggen: "De besnijdenis was aan Abraham en zijn zaad gegeven tot een eeuwig verbond en niet aan de Heidenen, zodat Joodse gelovige ouders eerst hun kinderen moeten besnijden en Joodse kinderen zich na hun bekering moeten laten dopen. (Schoombie pag. 13). Hier wordt Gods Woord openlik tegengesproken. "Zoo gij u laat besnijden, Christus zal u niet nut zijn, want dan zijt gij schuldenaars om de gehele wet te doen en Christus is u ijdel geworden." Gal. 5 vs. 2—4. En dit zegt de H. Geest tot Joden, Kristenen, die nog dagen, maanden, tijden en jaren onderhielden cap 4 vs. 10. Ook loochenen zij de overgang van het oude in het nieuwe verbond door Jeremia geprofeeteerd (cap 31 vs. 33) en door Paulus verklaard Hebreë 8 vs. 13. Het wezenlike van dit nieuwe en eeuwige Verbond is (zegt hij cap 12 vs. 24) de gemeenschap met Christus, de Middelaar des nieuwen Testaments en het bloed der besprenging. Welnu

daarvan zijn de H. Doop (Gal. 3 vs. 27 zovelen gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan) en het H. Avondmaal (1 Kor. 10 vs. 16), tekenen en zegelen. En dat deze de kinderen der gelovigen toekomen blijkt uit Hand. 2 vs. 39 "Want u komt te belofte toe en uwen kinderen." Het woord hier vertaald door belofte, is, als het met het lidwoord voorkomt, altijd in 't Nieuwe Testament: Het verbondsgoed, door Christus verworven vgl. Hand. 2 vs. 33: "de belofte des H. Geestes" en Hebr. 9 vs. 15: "Daarom is Hij de Middelaar des Nieuwen Testaments.....opdat degenen die geroepen zijn, de belofte der eeuwige erve ontvangen zouden." De nieuw-testamentiese verbondsgoederen, voornamelijk de gaven des H. Geestes komen de kinderen der gelovigen toe, volgens Hand. 2¹ vs. 39, wat verhindert hen dan om het teken en zegel des Verbonds in de Doop te ontvangen.

d. Volgens de hedendaagse Wederdopers wordt een kind lid van de gemeente door de wijding, inzegening en voorstelling, die een voorganger verricht (Schoombie pag. 22).

Volgens de H. Schrift is een kind van gelovige ouders een geboren burger. Joël 2 vs. 16: verzamelt het volk, heiligt de gemeente, vergadert de oudsten, verzamelt de kinderkens, en die de borsten zuigen. Levit. 12 vs. 3, 6, werd een lam voor hen geslacht kort nadat zij geboren waren, tot vergeving van hun zonden. Marc. 10 vs. 11 Jezus zegent de kinderen, d.i. schenkt hun de vergeving der zonden, en zegt: Derzulken is het koninkrijk der hemelen. Joh. 4 vs. 53. De koninklike hoveling geloofde en zijn gehele huis, terwijl daarin een kind was, dat Jezus heeft genezen. Efeze 6 vs. 1: Gij kinderen enz. Volgt te midden van een brief aan de gelovigen, die te Efeze zijn.

Blijkbaar is er ook een hebbelijk geloof, gelijk de H. Schrift Rom. 6 vs. 5 beschrijft onder het beeld van een entsel, dat één is met de boom, doch eerst later samengroeit. Daarom spreekt Paulus de kinderen der gemeente (Ef. 6 vs. 1) aan als gelovigen in Christus Jezus (Ef. 1 vs. 1). Niet dat er geen hypocrieten onder hen zijn, maar zij worden voor het heilig zaad der gemeente gerekend. Volgens de H. Schrift is het geloof een zekerheid, die het gehele bewustzijn, kennen, gevoelen, willen, omvat, en die de Christus der Schriften tot voorwerp heeft. Wat belet God om met dit werk (Joh. 6 vs. 29) deze genade gave (Ef. 2 vs. 8) reeds bij onze geboorte aan te vangen, gelijk in Jakob, David, Obadja., Jeremia, Johannes, Timotheus e.a.? Teksten als Marc. 16 vs. 16 e.a. gelden alleen van volwassenen.

c. Volgens onze Wederdopers geldt het verbond Gods alleen voor de Joden. Zij zeggen: "De besnijdenis was aan Abraham en zijn zaad gegeven tot een eeuwig verbond en niet aan de Heidenen, zodat Joodse gelovige ouders eerst hun kinderen moeten besnijden en Joodse kinderen zich na hun bekering moeten laten dopen. (Schoombie pag. 13). Hier wordt Gods Woord openlik tegengesproken. "Zoo gij u laat besnijden, Christus zal u niet nut zijn, want dan zijt gij schuldenaars om de gehele wet te doen en Christus is u ijdel geworden." Gal. 5 vs. 2—4. En dit zegt de H. Geest tot Joden, Kristenen, die nog dagen, maanden, tijden en jaren onderhielden cap 4 vs. 10. Ook loochenen zij de overgang van het oude in het nieuwe verbond door Jeremia geprofeeteerd (cap 31 vs. 33) en door Paulus verklaard Hebrëen 8 vs. 13. Het wezenlike van dit nieuwe en eeuwige Verbond is (zegt hij cap 12 vs. 24) de gemeenschap met Christus, de Middelaar des nieuwen Testaments en het bloed der besprenging. Welnu

daarvan zijn de H. Doop (Gal. 3 vs. 27 zovelen gij in Christus gedoopt zijt, hebt gij Christus aangedaan) en het H. Avondmaal (1 Kor. 10 vs. 16), tekenen en zegelen. En dat deze de kinderen der gelovigen toekomen blijkt uit Hand. 2 vs. 39 "Want u komt te belofte toe en uwen kinderen." Het woord hier vertaald door belofte, is, als het met het lidwoord voorkomt, altijd in 't Nieuwe Testament: Het verbondsgoed, door Christus verworven vgl. Hand. 2 vs. 33: "de belofte des H. Geestes" en Hebr. 9 vs. 15: "Daarom is Hij de Middelaar des Nieuwen Testaments.....opdat degenen die geroepen zijn, de belofte der eeuwige erve ontvangen zouden." De nieuw-testamentiese verbondsgoederen, voornamelijk de gaven des H. Geestes komen de kinderen der gelovigen toe, volgens Hand. 2¹ vs. 39, wat verhindert hen dan om het teken en zegel des Verbonds in de Doop te ontvangen.

d. Volgens de hedendaagse Wederdopers wordt een kind lid van de gemeente door de wijding, inzegening en voorstelling, die een voorganger verricht (Schoombie pag. 22).

Volgens de H. Schrift is een kind van gelovige ouders een geboren burger. Joël 2 vs. 16: verzamelt het volk, heiligt de gemeente, vergadert de oudsten, verzamelt de kinderkens, en die de borsten zuigen. Levit. 12 vs. 3, 6, werd een lam voor hen geslacht kort nadat zij geboren waren, tot vergeving van hun zonden. Marc. 10 vs. 11 Jezus zegent de kinderen, d.i. schenkt hun de vergeving der zonden, en zegt: Derzulken is het koninkrijk der hemelen. Joh. 4 vs. 53. De koninklike hoveling geloofde en zijn gehele huis, terwijl daarin een kind was, dat Jezus heeft genezen. Efeze 6 vs. 1: Gij kinderen enz. Volgt te midden van een brief aan de gelovigen, die te Efeze zijn.

Het bezwaar uit Mat. 28 vs. 19 geput geldt niet, want matheteuein dat hier door onderwijzen is vertaald, wordt Joh. 4 vs. 1 overgezet door discipelen maken. Dit was ook het doel van Johannes, en daartoe doopte en predikte hij volgens Joh. 1 vs. 4. Hier gaat dus de Doop vooraf aan de prediking. Mat. 28 eveneens, want er volgt: Lerende hen onderhouden wat Ik u geboden heb. Nergens leert de H. Schrift, dat onderwijs noodwendig aan de Doop voorafgaat.

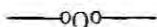
Het argument tegen Coll. 2 vs. 11—13, waar de Doop de besnijdenis van Christus heet, dat dan de meisjes niet mogen gedoopt worden, geldt evenmin, want het oude verbond was niet onberispelijk volgens Hebr. 8 vs. 6, 7 en nu onder het nieuwe verbond is het O.T. onderscheid van man en vrouw opgeheven, Gal. 3 vs. 27, 28. Daarin (n.l. in de Doop) is geen man of vrouw. Trouwens de wederdopers laten de vrouwen toe aan het H. Avondmaal, zonder een uitdrukkelijk bevel van Christus.

e. Het hoofdpunt, waar het om gaat bij de bestrijding van de kinderdoop, is het stellen van het menselijk verstand boven God. (Pred. 6 vs. 10) Volgens de H. Schrift wortelt het geloof in de Uitverkiezing. Immers lezen we Hand. 13 vs. 48: Er geloofden zovelen als er geordineerd waren tot het eeuwige leven. Volgens de Schrift begint het werk Gods tot verwekking van geloof bij de moederschoot. Immers Jes. 46 vs. 3, 4 luidt, dat Israël gedragen is van de buik aan, en opgenomen van de baarmoeder af, en dat God tot de ouderdom toe Dezelfde zal zijn.

Volgens de Wederdopers is God machteloos om een ziel te dragen en op te nemen door Zijn Geest, totdat een kind zijn ouderdom, zijn verstand heeft. De hand des Heeren is dan verkort. Het verstand

van de mens moet voorop gaan om zich te bekeren en zich te laten dopen en dan komt God achter aan met Zijn Geest.

Volgens de Gereformeerden gaat de eerste liefde van God uit (1 Joh. 4 vs. 19) en komt onze liefde (de vrucht van het geloof) achter aan. Wij belijden in ons Doops formulier, dat onze Verbondskinderen in Christus zijn geheiligd en daarom als lidmaten zijner gemeente behoren gedoopt te wezen.

II. AANVERWANTE VRAAGSTUKKEN.

De bezwaren van sommigen tegen de kinderdoop staan niet op zichzelf. Ze hangen samen met dwalende gevoelens omtrent de uitverkiezing, de rechtvaardigmaking, het verbond der genade, de wedergeboorte, de inplanting des geloofs en de volharding der heiligen. Onderzoeken we dus deze dwalingen, in zover ze in verband staan met de H. Doop van de kinderen des Verbonds.

1e Stelling van de Wederdopers: De zuigelingen kunnen niet verkoren of verworpen zijn door Gods eeuwig raadsbesluit, want zij hebben nog geen kans gehad om zich te bekeren. Daarmee vervalt de grond om hen te dopen als Bondelingen.

Gronden voor dit gevoelen: Alle teksten, die spreken van de verkiezing of verwerping van kinderen handelen van de roeping tot zekere ambten; b. v. Jakob heb Ik liefgehad en Ezau heb Ik gehaat (Mal. 1 vs. 2, 3 en Rom. 9 vs. 13.) God verklaart, dat Hij Ezau minder liefhad en daarom verordende om Jakob te dienen.

Wederlegging van deze dwaling: De H. Schrift heeft voor de praedestinatie (voorbeschik-

king) vier woorden, n.l. voornemen, voorkennis, verordinerings, verkiezing en verwerping (vgl. Rom. 8, Efeze 1, Hebr. 12, Rom. 11). Nu vatten de tegenstanders het woord "vóórkennis" op in de zin van vóórwetenschap, alsof God alleen vooruit heeft gezien, wie wil geloven. Maar het Bijbelse woord "kennen" is niet waarnemen, maar keuren, kiezen, gelijk blijkt uit Job 34 vs. 4, Gen. 18 vs. 19 e.a.. Blijkens 1 Petrus 1 vs. 20 staat voorkennis als 't heimelijk keuren tegenover 't openbaren van Christus aan de wereld. De andere woorden komen meer voor van verkiezing tot zaligheid dan tot dienst. Het hoogste doeleinde is God zelf, zijn verheerliking, gelijk Spr. 16 vs. 4; Rom. 9 vs. 14—23 en Efeze 1 vs. 1—12 ons duidelijk leren. Aan dat doel zijn beide de zaligheid en de tijdelijke dienst onderworpen. Ook de verwerping, de verstokking, verharding, verstooting van personen, moet dienen tot verheerliking van God; Joh. 12 vs. 40, Rom. 9 vs. 18. Hoewel wij deze zaak niet volkomen doorzien, is er toch geen grond om Gods besluit te loochenen. Zijn gemeente is Zijn huis (Efeze 2 vs. 22; Petr. 2 vs. 4, 5), Zijn leden (Efeze 4 vs. 16), Zijn schapen (Joh. 10), Zijn Tempel (1 Kor. 6 vs. 19). Al gaan ook ontoerekenbare kinderen en idioten verloren, de gereformeerden stellen de verheerliking van God hoger dan de zaligheid van enkele mensen. De kern van ons geslacht, Christus lichaam, wordt gered.

2e Stelling van de Wederdopers: Christus verdienste geldt voor allen die zich willen bekeren. Het algemene aanbod van genade zou onredelijk zijn als een kind geen kans kreeg om het aan te nemen. Op deze aanneming zet de Doop het zegel, dus men moet wachten met de Doop tot het is aangenomen.

Gronden voor dit gevoelen: Alle tek-

sten, die het aanbod van genade bevatten, Jesaja 55 vs. vs. 1; Mat. 11 vs. 28; Openb. 22 vs. 17. Teksten waarin sprake is van Gods liefde tot de wereld, Joh. 3 vs. 16, Rom. 11 vs. 15; 2 Kor. 5 vs. 19. Teksten waarin Christus een verzoening heet voor "allen."

Wederlegging van deze dwaling: In de teksten, die het algemene aanbod bevatten, wordt zekere ontvankelijkheid (receptiviteit) verondersteld. Evenals het licht samenwerkt met het oog om ons de gewaarwording van het zien te geven, zo ook werken de roeping door het Woord en het wedergeboren beginsel in het hart van de uitverkorene saen. Daarom nodigt de Heere de dorstigen, de vermoeiden en de belasten, volgens b.g.n. teksten.

Het woord "wereld" (kosmos) is de eenheid van de Scheping die door de zonde van de mens onder Satan gekomen is. 1 Joh. 5 vs. 19: De gehele wereld ligt in het boze; cap 3 vs. 13: de wereld haat u. Jak. 1 vs. 27: de wereld is besmet; Satan is de overste dezer wereld Joh. 16 vs. 11. Indien de gehele wereld kan zalig worden, dan Satan ook. Maar dit leert Gods Woord niet. De Schrift zegt alleen, dat de wereld als geheel het voorwerp is van de verkiezende en verzoenende liefde Gods. Als ik een oester red, dan red ik ook zijn schelp. Als ik een ziel red, dan ook zijn lichaam. Zo ook wordt God gezegd de wereld te redden als Hij in Christus de kern van ons menselijk geslacht, dat zijn de uitverkorenen (Jak. 1 vs. 18, Hebr. 12 vs. 23) behoudt. De wereld als rijk van Satan haat God, Jak. 4 vs. 4. Voor de wereld, zo beschouwd, bidt Jezus niet Joh. 17 vers 9. In 1 Joh. 2 vs. 2 spreekt Johannes namens de gelovigen in de gehele wereld.

De teksten waarin 't woord "alle" voorkomt, bv. 1 Tim. 2 vs. 6 zijn onderworpen aan de taalkundige

wet, dat het woordje "allen" kan betekenen "allen hoofd voor hoofd (1 Kor. 15 vs. 8, distributief) en allen in 't gemeen (Handel. 19 vs. 10, kollektief). Daarom zijn Mat. 20 vs. 28 Jezus is een rantsoen voor velen en 1 Tim. 2 vs. 6 "voor allen" niet met elkaar in strijd. Allen in 't gemeen, wil zeggen, al-lerhande mensen v.gl. Joh. 12 vs. 19: "de gehele wereld gaat hem na." Soms worden vele soorten van mensen samengevat, ouden, jongen, mannen en vrouwen, zoals in Titus 2 vs. 11. Dit kollektief gebruikte "allen" is geen bewijs, dat allen hoofd voor hoofd zalig worden of kunnen worden. — Het bewijs, dat de Doop moet wachten op de bekering en deze op het algemene aanbod van genade, valt hiermee in duigen.

3e Stelling van de Wederdopers: De Doop is niet in de plaats van de Besnijdenis gekomen, want het verbond der Besnijdenis was nationaal-Joods en heeft niets te maken met het Genadeverbond.

G r o n d e n voor dit gevoelen: In Gen. 15 richt God met Abraham het genadeverbond op, maar in Gen. 17, dus twintig jaren later het verbond der besnijdenis, gelijk Stephanus het noemt (Handel. 7 vers 8).

W e d e r l e g g i n g van deze dwaling: In Genesis 15 vs. 6 staat dat Abram in de Heere geloofde en dat Hij het hem tot gerechtigheid rekende; daarna maakt God een verbond met hem.

In Genesis 17 vs. 11 wordt gezegd, dat de besnijdenis is een teken van het verbond. In Rom. 4 vs. 11, dat de Besnijdenis was een teken en zegel van de gerechtigheid, die Abram in de voorhuid zijnde was toegerekend. In Gal. 3 vs. 17 wordt slechts van één verbond gesproken, dat door de wet (en dus ook door de Besnijdenis vgl. cap 5 vs. 3), als door een

opvoeder of tuchtmeester bevestigd is. In Deut. 30 vs. 6 en Rom. 2 vs. 29 is de Besnijdenis een teken van de wedergeboorte, de ware inlijving in het verbond. Ditzelfde is ook de Doop, want deze heet Titus 3 vs. 5 "het bad der wedergeboorte." En dat de Besnijdenis niet alleen een nationaal teken was, blijkt ook uit de besnijdenis van Christus, het Hoofd der Kerk, die volgens Coll. 2 vs. 11—13 om onzentwil besneden is, opdat wij met Hem levend gemaakt zouden worden, en vergeving der misdaden zouden ontvangen. Stefanus heeft dus korthedshalve het genadeverbond een Besnijdenisverbond genoemd.

De overgang van het oude naar het nieuwe en eeuwige verbond wordt getekend Jerem. 31 vs. 31—34 en Hebr. 8 vs. 6—13. Daarin wordt de wedergeboorte beloofd aan de kleinsten. De Heere zal ze tot Zijne leerlingen maken. Volgens Mat. 28 vs. 19 nu moeten de Apostelen alle volkeren tot leerlingen maken (onderwijzen) en dan dopen. Uit 't Genadeverbond vloeit dus voort, dat de kinderen als Bondelingen moeten gedoopt worden, terwijl de Besnijdenis door de Apostelen, onder de leiding des H. Geestes is opgeheven. Handel. 15 vs. 34.

4e Stelling van de wederdopers. De Bijbel leert, dat geloof aan de Doop moet voorafgaan. Nu leert de Schrift alleen geloof door het gehoor van Gods Woord. Zuigelingen zijn niet vastbaar om te horen, noch om te geloven en daarom hebben ze geen recht op de Doop.

Gronden voor dit gevoelen: Marcus 16 vs. 16: "Die geloofd zal hebben, en gedoopt zal zijn, zal zalig worden." Rom. 10 vs. 17. Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods.

Wederlegging van deze dwaling. Een uitverkoren zuigeling, ontvangt krachtens het ver-

bond der genade met Christus, het geloofsvermogen, evenals op natuurlijk gebied bij de geboorte het spraakvermogen medegedeeld wordt, hoewel het kind daarvan geen dadelik gebruik kan maken. Efeze 6 vs. 1, Jerem. 1 vs. 5, Lucas 1 vs. 44, Jesaja 44 vs. 2 cap 46 vs. 3 spreken van een Geesteswerking in de nog ongeboren vrucht.

En dat het geloof evenals het bewustzijn, waarvan het de vernieuwing is, kan bestaan in een vermogen (potentie) blijkt uit Koll. 2 vs. 8 waar eerst de wortel en daarna de opbouw en de bevestiging in 't geloof onderscheiden worden. Evenzo is Coll. 1 vers 23 sprake van een fundament des geloofs. En 2 Tim. 1 vs. 5 wordt het geloof vergeleken bij de bewoner van een huis, die van ouders op kinderen overgaat.

De Wederdopers erkennen met ons, dat het geloof is een genadegave (Efeze 2 vs. 8) en een werking Gods. (Joh. 6 vs. 29). Maar volgens hen brengt God iets nieuws in de mens, zodat de eerste schepping van de mens aan Satan prijsgegeven wordt. Volgens de gereformeerden is er een weder-geboorte, en herstelling van het bewustzijn, dat door de zonde verdorven was, bij de inplanting des geloofs. Evenals een vogel met vlerken geboren, maar verlamd, zodra hij genezen is zijn vleugels weer gebruiken kan, zo is het geloof een herstel van de onmiddelijke zekerheid waarmee ons bewustzijn oorspronkelijk werkte.

Naast Rom. 10 vs. 17 waar sprake is van het dadelik geloof en het instrument der Evangelieprediking, stellen wij Joh. 3 vers 5 tot 8. Daar wordt de wedergeborene vergeleken bij de wind, welker oorsprong onbekend is, en er is geen instrument, waarmede de H. Geest hem bewerkt. En het ontbreken van geloof wordt vs. 12 toegeschreven aan het gemis van de wedergeboorte.

De H. Schrift kent het geloof dus toe aan uitverkorene zuigelingen, hoewel het bewustzijn in hen nog slaapt. Wie zal dan het water des Doops weren?

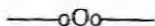
5e Stelling van de Wederdopers: De genade is een verliesbaar goed. Daarom is het beter om het zegel des Doops niet te geven, dan nadat wij door belijdenis en wandel overtuigd zijn, dat het oprechte geloof aanwezig is.

Gronden voor dit gevoelen: Blijkens Hebreë 6 vs. 4—6 kunnen gelovigen zo afvallig worden, dat bekering onmogelijk is. Eveneens Hebreë 10 vs. 26 en 2 Petrus 2 vs. 20 en 21. Voorzichtigheid eist dus om zo lang mogelijk met de Doop te wachten.

Wederlegging van deze dwaling: Volgens de H. Schrift is er een volharding der heiligen. Onze geloofsbelijdenis (D. L. 5,) verwijst naar 1 Petrus 1 vs. 23 "onverderfelik zaad"; 2 Kor. 7 vs. 10 "onberouwelijke bekering"; Rom 8 vs. 15 het getuigenis des Geestes, en vs. 32 de liefde van Christus; 1 Kor. 1 vs. 8, "de bevestiging"; 1 Joh. 3 vs. 9 "het blijvende zaad"; Joh. 10 vs. 28 "het vasthouden van Jezus"; Lucas 22 vs. 32 "Jezus voorbede"; 1 Petr. 1 vs. 5 "de bewaring in de kracht Gods"; Rom. 11 vs. 29 "de onberouwelijke genadegiften en roeping Gods." Bovengenoemde teksten (van de Wederdopers) zien dus op gemene geestesgaven.

De volwassene gedoopten nu kunnen ons evengoed bedriegen als de kleinen, en metterdaad geen wedergeboorte bevatten, gelijk blijkt uit Ananias, Saffira, Simon, Demas, e.a. Ons wachten nu maakt God tot een leugenaar, want Hij doet belijdenis des geloofs voor onze kinderen als Hij zegt: Hun komt de belofte des verbonds toe, Handel. 2 vs. 39, en de belofte des verbonds toe, Handel. 2 vs. 39. Op grond van deze belijdenis dopen de gereformeerden

hun kinderen, gelijk ook het bevel luidt. Hand. 2 vs. 38: Een iegelijk van u worde gedoopt.

III. HET GELOOFSVERMOGEN BIJ KINDEREN.

van het opkomen van tal van sekten. De dwaling der wederopers zou tans geen opgang maken, als de kerken niet de opleiding van hare gedoopten verwaarloosd hadden. De volkskerken doopen alles wat zich aanmeldt voor de Doop, zonder te letten op de lijn des Verbonds en de bekwaamheid van de ouders, om een gedoopt kind op te voeden. 't Gevolg daarvan is, dat de Doop in minachting komt, en dat de gedoopten gelijk gesteld worden met de Heidenen. Sommige ouders komen alleen ter kerk als ze een kind ten Doop hebben aan te bieden. Hun doel is alleen om hun goed fatsoen op te houden tegenover hunne medeburgers. Het feit, dat hun kind als kind van God biezondere eisen stelt bij de opvoeding komt nooit in hen op. De gereformeerden gaan vaak mank aan een ander uiterste. Zij beschouwen hun kinderen als uitverkorenen en doen geen moeite om ze tot Jezus te leiden, daar ze rekenen, dat God alles alleen moet werken. Het gevolg daarvan is, dat hun kinderen achter hun rug leven als de Heidenen. Hun vermaak zoeken ze niet in de dingen van Gods Koninkrijk, maar in die van de wereld. Geen wonder, dat ernstige mensen daarover bezwaard zijnde geen wedergeboorte willen aannemen dan die ze zien kunnen uit de vruchten.

De bestrijding van de sekten zal daarom niet baten als ze alleen bestaat in het verbeteren van hun verkeerde Schriftuitlegging. De beste bestrijding geschiedt door het voorbeeld, als wij gereformeerden

in het leven laten zien wat het is onze kinderen op te voeden als kinderen Gods. De Prediker vermaant ons om te laten zien wat leven is in onze gezinnen. (Pred. 9 vs. 9 naar de Kanttekening). En Jezus verplichto ns, om ons licht te laten schijnen voor de mensen opdat zij onze goede werken ziende God mogen verheerliken.

Waarmee nu moeten we hier beginnen? Eerstens moeten we onze kinderen beschouwen als beeld dragers van God, van het uur hunner geboorte af. De leer van Malthus is, dat elk kind, dat ter wereld komt een opeter is, en daarom trachten zijn discipelen de geboorten te verhinderen. De Schrift leert, dat elk kind van nature als zaad Gods bestemd is om God te dienen. (Mal. 2 vs. 15 Jakobus 3 vs. 9).

De kinderdoop is de hoogste waardering van de mens want ze verheft hem boven het dier. Ze erkent, dat de mens van Gods geslacht is. Het wezen van de kinderziel gaat niet op in het bewustzijn, maar daarachter schuilt meer. De wortel waaruit de bestrijding van de kinderdoop opkomt, is de evolutieleer, waarvoor Aristoteles de grond gelegd heeft, en die door Darwin is toegepast op de soorten. Volgens deze wordt het wezen van de ziel geacht te bestaan in het bewustzijn. Tussen het bewustzijn van mensen en van dieren bestaat dan slechts een graueel verschil. Een onnozel kind verschilt dan in niets van een dier. Geheel zijn leven gaat op in gewaarwording en strevingen die deels instinktief, deels erfelijk, deels navolging zijn. Eerst als het kind zijn redelijk verstand krijgt onderscheidt het zich van de dieren, en wordt het vatbaar voor de genade, Zodra deze naar buiten treedt moet de H. Doop er bij komen om het stempel daarop te zetten. De wederdoopers zijn eigenlijk verlegen met de kinderziel. Daar-

om ontkennen sommigen de erfzonde, zodat de val van Adam zich bij elk mens herhaalt. Anderen erkennen de erfzonde, maar omdat zij het geloofsvermogen ontkennen laten zij de kinderen zalig worden door het geloof van de ouders zonder wedergeboorte.

Onderzoeken wij daarom deze vraag: **Is een kinderziel vatbaar voor wedergeboorte en inplanting van het geloofsvermogen, zonder gehoor des Woords?**

De Bijbel leert, dat elk kind twee vaders heeft n.l. de Vader van het vlees en de Vader der geesten; onze aardse vader en onze hemelse vader, dat is God. (Hebr. 12 vs. 9). De geest wordt ingeschapen in het lichaam nog voor de geboorte, blijkens Prediker 12 vs. 7, Job. 33 vs. 4, Num. 16 vs. 22 en 27 vs. 16. God is de God der geesten van alle vlees, zijn adem maakt de mens levend. Hij geeft de geest aan de mens.

Lichamelik staat een pasgeboren mens ten achter bij alle levende wezens. Deze toch kunnen zich redden op een manier of zelf bij de moedermelk komen, maar een kind sterft als het niet geholpen wordt, het heeft weinig instinkt. Blijkbaar is het de bedoeling Gods, dat de geest zich dadelik moet gaan inspannen, om zich aan te sluiten bij zijn omgeving. In verband met dat doel ontwikkelen zich bij een kind de aandoeningen van vrees en toorn, reeds in de eerste weken. Doch deze heeft het dier ook. Maar na 21 weken zijn bij de meeste kinderen de aandoeningen van blijdschap en droefheid reeds duidelijk merkbaar. En deze heeft een dier niet. Het lacht niet en het schreit niet. Volgens de H. Schrift werken deze aandoeningen reeds vroeger (Luc. 1 vs. 41) maar na 3 x 7 weken zijn ze duidelijk merkbaar. Nu maken begeerte en droefheid samen verbonden het besef van afhankelijkheid uit, waarvan het schreien om hulp de uiting is. Al wat het kind ervaart is zekere spanning van het

gevoelsleven, die de vorm kan aannemen van vertrouwen. Sommige kinderen zijn eenkennig, andere zijn bij iedereen dadelik thuis. Het vertrouwen op een hogere macht is dus zeer wel mogelijk als mensenhulp door krankheid of dood van de moeder faalt. En zou God die het zuchtend schepsel verstaat, Rom. 8 vs. 22, en die de jonge raven hoort als ze roepen, Ps. 147 vs. 9 niet het hulpgeschrei van een zuigeling onderkennen? Reeds een moeder onderscheidt het geschrei van een kind uit vrees, uit toorn en droefheid, hoeveel te meer dan God zelf, die onze geest schiep. Het dadelike geloof kan dus zeer vroeg bij een kind beginnen. David's vertrouwen op God aan Zijner moeders borst als zuigeling (Ps. 22 en Ps. 71) is in overeenstemming met de kinderziekkunde. Trouwens in het derde levensjaar is het gehele zieleleven van een mens reeds compleet, hoewel zwak ontwikkeld. Op die leeftijd kan het kind reeds leugen en waarheid Satans-rijk en Jezus koninkrijk onderscheiden. Op die leeftijd zijn de verzoeken nog gering. Daarom sprak Jezus van het grote getal kinderen, die tot zijn koninkrijk behoren. Mat. 19 vs. 14. Er is dus geen enkele grond in de natuur en de Schrift, dat het genadeleven van de mens eerst aanvangt bij het rijp worden, tussen het 10e en 15e levensjaar, gelijk de wederdopers beweren. Integendeel de regel is, dat God zijn uitverkorenen formeert van de moederschoot af. (Jes. 44 vs. 2). En als onze kleinen reeds vroeg de Heilige Geest des geloofs ontvangen, wat verhindert hen dan om gedoopt te worden?

Ten andere onderzoeken wij deze vraag: **Zijn er aanwijzingen in Gods Woord, dat de vergeving van zonden, zonder voorafgaande bekering, aan kinderen wordt geschonken?**

Het staat vast, dat God geen gemeenschap onderhoudt met de zondaar, want hij is van nature een

kind des toorns Ef. 2 vs. 3. Als God dus hem opwekt tot een nieuw leven of van hem hulde aanneemt, is zulks een bewijs, dat hij vrede bij God heeft gevonden door de genadige toerekening van Jezus verdienste. Nu is Ezech. 16 vs. 6 wel een gelijkenis, toegepast op Israëls volksgeboorte, maar ze is gelijk alle parabelen gegrepen uit 't leven. Bij vele uitverkorenen komt het dus voor, dat God tot hen zegt ten dage van hun geboorte: Leef. Ook kan de heiligheid van het verbondskind, bedoeld in 1 Kor. 7 vs. 14 niet uitwendig zijn, want ze wordt gesteld tegenover „onreinheid”. En dat de ongelovige man ook wordt gezegd geheiligd te zijn, is hiermee niet in strijd, want de term „geheiligd” is blijkens Hebr. 10 vs. 29 zwakker dan de term „heilig.” Er is een algemene en een bijzondere heiliging door de inwoning des H. Geestes. Hoe kan hij die heiligheid der kinderen boven alle twijfel stellen, als hij niet uitgaat van de kinder-doop?

Aan de andere zijde kan ook een kind, dat door zijn erfzonde vervloekt is, Gode geen lof toebrengen, die Hem behaagt. Van zulk een kind geldt de regel: „Hun reukwerk is Mij een gruwel”, Jes. 1 vs. 13. Als Jezus nu spreekt van het loven Gods door zuigelingen, met aanhaling van David's woord, (Ps. 8 vs. 3. Mat. 22 vs. 16) veronderstelt Hij dus, dat hunne zonden hun reeds op die leeftijd vergeven zijn, hoewel ze nog geen vrucht van bekering vertonen. Welt ook een fontein het zoet en het bitter uit eenzelfde ader? (Jak. 3 vs. 11.)

In de derde plaats vragen we: **Hebben gelovige ouders recht om hun kinderen als wedergeborenen te beschouwen?**

We verwijzen naar Deut. 30 vs. 6 waar de Heere de besnijdenis des harten, d.i. de wedergeboorte toezegt aan Israëls zaad. Naar Rom. 6 vs. 5 waar de we-

dergeborene vergeleken wordt bij een ent "die in een jeugdige boom ingegrift wordt welke tot één plante wordt met de boom, en het sap des levens en der vruchtbaarheid uit hem trekt. Alzo wil hij zeggen ,die met Christus als de stam door 't geloof zijn verenigd (waarvan de Doop ook een teken is, Gal. 3 vs. 27) die verkrijgen door de Geest van Christus de kracht niet alleen om de zonden te dooden en allengskens te begraven, maar ook om in nieuwigheid des levens meer en meer op te staan, en ter eere Gods heiliglik te leven." (Kanttekening) Welnu een ent is een boom in beginsel (in potentie) evenzo is een kind in Christus ingelijfd een wedergeborene in beginsel. Voorts Ps. 22 vs. 11; Js. 44 vs. 3, Jerem. 31 vs. 33; Lucas 1 vs. 15; Hand. 2 vs. 39; Joh. 3 vs. 3; 1 Kor. 15 vs. 50; Joh. 17 vs. 19; Rom. 8 vs. 9; 8 vs. 30; 1 Kor. 1 vs. 30; 2 Kor. 5 vs. 17; Efese 2 vs. 10.

Volgens de wederdopers zijn de beloften Gods voorwaardelik, d.w.z. ze hangen af van de toestemming van de mens. De H. Schrift leert, dat alle beloften Gods in Christus zijn amen, Gode tot heerlijkheid door ons. 2 Kor. 1 vs. 20. Gelovige ouders aanvaarden de heiligheid van hun kind op grond van de belofte Gods, en voeden het op als een deel van Christus lichaam.

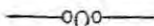
Waar die opvoeding ontbreekt neemt God somwijlen een kind weg, Het kind van Jerobeam moest sterven, omdat in hem wat goeds was voor de Heere. Doch waar ze aanwezig is, gebruikt God ze als een middel om het wedergeboren kind te roepen tot dadelik geloof en bekering. Obadja en Timotheus vreesden de Heere van hun jonkheid aan. Saulus van Tarsen was van zijner moeders lijf aan afgezonderd en geroepen. Hier is geen sprake van een voorwaarde bij Gods belofte. Evenmin in Psalm 105 vs. 8 waar de

dichter zegt: „Hij gedenkt aan zijn verbond tot in eeuwigheid, aan het woord, dat Hij ingesteld heeft, tot in duizend geslachten”.

Zeer zeker wordt de verbondsbelofte misbruikt door onverschillige ouders. Maar dit misbruik heft het gelovig gebruik niet op. Daarom vermaanden de Dordtse vaders gelovige ouders, om niet te twijfelen aan de zaligheid van hun vroeggestorven kinderen. (D.L. I. 16).

De H. Doop nu zet het zegel op de verbondsbelofte, opdat onze kinderen bij het opgroeien een vaste steun zouden hebben om alle twijfel aan hun Verkiezing en wedergeboorte te overwinnen.

Geen wonder dus dat de Kerk de kinderdoop van de Apostelen heeft ontvangen, gelijk Origenes †254 beweert, en dat ze in de dagen van Irenaeus †202 reeds algemeen was.

IV. DE BESPRENGING VAN HET VOORHOOFD ALS DEEL VAN HET GEHEEL.

Toen Petrus aan Jezus verzocht om zijn hoofd, zijn handen en zijn voeten te wassen, dus alle onbedekte lichaamsdelen, weigerde Jezus zulks. Op welke grond? “Gij zijt rein, hoewel niet allen.” De zinspeling op Judas bewijst, dat Jezus met reinheid bedoelt de geestelijke reinheid van de zonden door de wedergeboorte. Voor dezulken acht Jezus komplette wassingen overbodig. Waarom wast Hij hen alleen de voeten? Eerstens tot een voorbeeld van dienende liefde, dus om de Apostelen te onderwijzen in de grondwet van het koninkrijk der hemelen. (Joh. 13 vs. 15). Ten tweede om hen te wijden tot Apostelen, wier voeten liefelijk zijn om het goede te boodschappen. Jezus toch zegt: Indien ik U niet wasse,

zo hebt gij geen deel aan Mij." (Joh. 13 vs. 8). Ten derde om hen voor te bereiden op de viering van het H. Avondmaal, waaraan de Heere de boetvaardigen wil verzekeren van de vergeving der zonden en het kinschap Gods.

Hoe gewichtig deze handeling ook was, toch achtte de Heere de wassing van een deel van het lichaam van de Apostelen genoegzaam om daardoor de gemeenschap met Hem af te beelden van hun ziel en lichaam beide.

Ditzelfde beginsel, dat een deel geldt voor het geheel werd ook toegepast bij de Oudtestamentiese reinigingen. De verontreinigden door aanraking met een dode werden op de derde en de zevende dag van de reiniging met water besprengd, waarin een weinig asch van de jonge koe werd gedaan. Deze besprenging geschiedde gewoonlijk op het hoofd en de klederen van de te reinigen persoon, waarbij die delen golden voor het ganse lichaam. Deze besprenging nu wordt Hebr. 9 vs. 13, 14 beschouwd als een voorbeeld van het bloed van Christus, dat ons geweten (bewustzijn) reinigt van dode werken in de wedergeboorte, en waarbij aan de besprenging des Doops moet gedacht worden.

Voorts geldt de regel: een deel voor 't geheel van het lichaam, bij de zalving. De hogepriester, de koning en soms ook de profeet, werden met olie begoten op het gehele hoofd, maar de Levieten werden alleen aan het voorhoofd met olie bestreken. (Ps. 133). Deze olie was het teken, dat hun gehele ziel en lichaam met de Heilige Geest vervuld werden.

De delen van het lichaam, die het geheel moesten vervangen werden echter niet willkeurig uitgezocht. Blijkens Lev. 18 moest bij de wijding van een priester het zoenbloed gestreken worden aan het

rechteroor, de duim van de rechterhand en de grote teen van de rechtervoet. Het oor werd daardoor geheiligd om Gods Woord te horen, de hand om het Heiligdom te dienen en de voet om het goede te boodschappen. Deze daad wordt genoemd "heiliging", dat is vervulling met de Heilige Geest, welk woord in het N. Test. meermalen van de H. Doop gebruikt wordt. Waarom zou dan bij de heiliging door de Doop niet het voorhoofd, als deel van 't gehele lichaam mogen gelden?

Gaat de Heere zelf ons niet voor in dit gebruik, waar Hij bij de Besnijdenis slechts een klein deel van het kind liet reinigen ten teken dat het gehele lichaam en de ganse ziel door de wedergeboorte gereinigd waren? (Rom. 2 vs. 29). In overeenstemming daarmee noemt Paulus dan ook de gehele Jood "besnijdenis" en de gehele Heiden "voorhuid", (Rom. 4 vs. 9). God kiest opzettelijk dat lichaamsdeel uit, dat als de haard van het bloed de Israëliet heenwees naar zijn ziel (leven), want het lagere leven is in het bloed.

Tans nu de Kerk des Heeren tot de staat van een volwassene is gekomen (Gal. 4), rekent God met onze gevorderde kennis, volgens welke het zenuwstelsel, waarvan in het voorhoofd de verbindingscentra liggen, het leven draagt, meer nog dan het bloed. In de profetie Ezech. 36 vs. 25 wordt reeds daarvan gesproken: "Dan zal ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden." Ook noemen beide Paulus en Petrus door de H. Geest de Doop, de besprenging des bloeds van Christus Hebr. 12 vs. 24 en 1 Petr. 1 vs. 2.

Het bezwaar hiertegen ingebracht, dat het Griekse woord "rantismos" (besprenging) nergens "baptismos" (doop) vervangt, ja zelfs een tegenstelling daarmee vormt, is gemakkelijk op te lossen. Im-

mers staat Lev. 2 vs. 17 "indopen" (Hebr. thabal), een begrip dat Mat. 26 vs. 23 door het Griekse "embapto" wordt weergegeven. Dit woord betekent blijkens 2 Kor. 5 vs. 14 zich onderdompelen onder water. Het oude Testament heeft geen enkel woord voor "dopen" (Gr. baptidzo), omdat eerst onder 't N. Testament de Doop is ingesteld. Onder het Oude Testament betekent indopen zelf in het water gaan en zich daarin wassen.

De H. Doop betekent echter door Christus gereinigd te worden van de zonden, en deze daad sluit niet aan bij de O. Test. wassingen, maar bij de O. Test. besprengingen, die Exod. 24 door Mozes en bij verontreinigden door een priester werden voltrokken. De N. Test. besprenging tot ontzondiging wordt een enkele maal "wassing" genoemd, n.l. Hebr. 10 vs. 22, 23, waar besprenging van de harten (Gr. rantidzo) en wassing van het lichaam (Gr. luo) parallel zijn. Het Gr. woord "baptidzo" dat betekent wassen is dus oneigenlijk op de Doop overgebracht en staat meestal met een bijvoeging, n.l. een wassen ter ontzondiging (doop der bekering). Maar het woord "besprenging" klinkt de Jood in het oor als de ontzondigende daad van de priester. Dit woord verklaart dat de zonde melaatsheid (Jes. 64 vs. 6) en besmetting van een dode (Haggai 2 vs. 14) is, en dat Jezus de Hogepriester is, die alleen ons kan reinigen van de zonde (Hebr. 2 vs. 17).

Hierin nu komt de grote tegenstelling aan de dag tussen de Wederdopers en de Gereformeerden.

De Wederdopers beschouwen de Doop als een daad van de mens. Nadat hij door dadelijk geloof en door bekering Christus gehoorzaam geworden is, zet hij het zegel daarop door zich te laten onderdompelen. Evenals de Israëliet bij de oudtestamentiese wassingen en reinigingen is hij zelf allermeest de

handelende persoon. Wie hem doopt, doet er weinig toe; de meeste wederdopers erkennen geen geordende leeraars. De gelovige laat zich dopen, hij doet daardoor belijdenis van zijn zonden en bidt om de reiniging daarvan door Jezus bloed. Het werk Gods staat op de achtergrond, want hij bezit alreeds wedergeboorte en dadelik geloof.

Indien de Wederdopers 't werk Gods in de Doop op de voorgrond plaatsten, zouden zij geen bezwaar hebben tegen de kinderdoop. Immers geven velen van hen het H. Avondmaal aan zeer kleine kinderen. Maar opdat het menselijk werk groter en heerliker uitkome, laten zij de kinderen wachten tot de tijd van de rijpheid des levens op hun Doop.

De Gereformeerden beschouwen de Doop allereerst als een daad Gods. Christus, Gods Zoon, doopt ons door zijn wettige dienaren. Christus als priester ontheft ons van de zonden door besprenging met zijn bloed, dat door het water wordt afgebeeld (1 Joh. 5 vs. 7). Christus wijdt ons tot koningen en priesters, door de zetel van ons bewustzijn in 't voorhoofd aan te raken met zijn bloed en ons te zalven met zijn Geest. Zo reinigt Hij ons geweten (dit is het bewustzijn) van dode werken (Hebr. 9:14).

Daarom heet de Doop 1 Petr. 3 vs. 21 een vraag (letterlik eis) van een goed geweten tot God, omdat God daarin verklaart, dat Hij ons van de eeuwige dood gered heeft, op welke verklaring wij kunnen pleiten, zoals Ps. 81 vs. 12 zegt:

Eist van Mij vrijmoedig,
op Mijn trouw Verbond.

Gelijk de oudtestamentiese priesters gewijd werden aan God door besprenging en zalving op het voorhoofd, zo wijdt Christus de kinderen des verbonds door de besprenging des Doops tot een koninklik priesterdom.